

சிந்திரஃப் சிந்திரஃப்



ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வரை

ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து
ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வரை

பயண அனுவங்கள்

அ. சீரூப் சி. சூர்தீர்



யாத்திரா

ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வரை

- பயண அனுபவங்கள் -

- அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன் -

- உரிமை: அமீனா அஷ்ரஃப் -

முதற் பதிப்பு: ஒக்டோபர் 2009 - வெளியீடு: யாத்ரா

தொடர்பு:

37. ஸ்ரீ சித்தார்த்த மாவத்தை,

மாபோளை, வத்தளை, ஸ்ரீலங்கா.

அலை பேசி: 0777 303 818

விலை: 150.00

Srilankavilirunthu Srirangapattanam varai
(From SriLanka To Srirangapattanam – Tavelouge)

© Ameena Ashroff – First Edition: October 2009
37, Sri Sidhartha Mawatha, Mabola, Wattala, Sri Lanka
Yaathra Publication

0777 303 818

yaathra@hotmail.com – ashroffshihabdeen@gmail.com

ashroffshihabdeen.yolasite.com

Price: 150.00

Printers: Kumaran Press (Pvt) Ltd.
B3 – G3, Ramya Place, Colombo.10
077 744 663

ISBN: 978 – 955 – 8448 – 05 – 2

சின்னக் கல்

என்ற

எம்.எல்.கலீஜர் ரஹ்மான்

நட்புக்கு

இடை வெளியில்...

பயணம் என்பது என்பது எவ்வளவு துன்பமானதோ அதே போல இன்பமானதும் கூட.

எண்ணமும் நோக்கும் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பாங்கும் ஒரு சேர அமைந்து விட்ட நண்பர்களின் பயணம் இனிமையானது. நினைக்க நினைக்க மகிழ்ச்சியைத் தருவது. எங்களது பயணமும் அப்படியே.

என்னுடன் பயணம் செய்த மூவரும் என்னை விட வயதிலும் அனுபவத்திலும் மட்டுமல்ல இலக்கியத்திலும் மூத்தவர்கள். இலக்கியமே இந்த நட்பை உருவாக்கித் தந்தது. அவர்களது உலக அனுபவமும் இலக்கிய அனுபவமும் எனக்கு வழிகாட்டியிருக்கிறது; படிப்பினைகளைத் தந்திருக்கிறது. எனது வாழ்வின் பேறுகளைப் பற்றி யாரும் கேட்டால் நான் எனது நட்பையே முன்னிலைப் படுத்துவேன். ஏனெனில் நல்ல நட்பு எல்லோருக்கும் வாய்த்து விடுவதில்லை.

கூத்தும் கும்மாளமும் போடும் வயதில் நாங்கள் இல்லை யென்றாலும் எங்களுக்குள்ளும் கிண்டலும் கேலியும் உண்டு. சண்டையும் சச்சரவும் ஏற்படுவது உண்டு. நாங்கள் என்றைக்குமே அவற்றை எமது முழங்காலுக்கு மேல் வளர விடுவதில்லை. இதனால் தான் வருடக் கணக்காக எமது நட்பு உயிர்ப்புடன் வாழ்கிறது. இந்த நட்பின் துணையுடன் இறைவன் படைத்து விசாலப்படுத்தி வைத்திருக்கும் உலகத்தின் ஒரு கோடியைத் தரிசித்து இன்பமுற நாங்கள் புறப்பட்டோம்.

அழுதுகொண்டே பிறந்து குறை சொல்லிக் கொண்டே

வாழ்ந்து நொந்து கொண்டு ஏமாற்றத்துடன் மறையும் வாழ்வில் ஒரு பிடிப்பையும் ஈடுபாட்டையும் ஏற்படுத்தித் தர வல்லவை பயணங்கள்.

வாழ்க்கை ஒரு போராட்டம்தான். அந்தப் போராட்டத்துக்குள்ளும் இவ்வாறு ஒரு பயணத்தை மேற்கொள்வதன் மூலம் வாழும் ஆசை மீண்டும் மீண்டும் துளிர் விடுகிறது. அனுபவிப்பதற்காக நமக்கு அருளப்பட்ட வாழ்க்கையின் பெறுமதி புரிய வருகிறது. வாழ்க்கை இருட்டு என்றால் அனுபவங்களே வெளிச்சமாகும். அந்த வெளிச்சத்தை அடைய வேண்டுமானால் நல்ல நண்பர்களுடன் இணைந்து இப்படி ஒரு பயணத்தை ஆரம்பியுங்கள்.

இப் பயணம் பற்றி அறிய வந்த நண்பர் அருள் சத்தியநாதன் அனுபவங்களை எழுதுமாறு கவிஞர் அல் அஸுமத்தை வற்புறுத்தினார். இதை எனது தோள் மேல் தூக்கிப் போட்டு விட்டார் அல் அஸுமத். இரண்டு வாரங்களுக்குள் இதை எழுதி அருள் சத்தியநாதனிடம் கொடுக்க, தினகரன் வார மஞ்சரியில் அவர் தொடராக இதைப் பிரசுரித்தார். அவருக்கு எங்களது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

இத்தொடர் பத்திரிகையில் வெளிவந்த போது ரசித்துப் மறக்கமுடியாத அனுபவங்கள் என்பதால் இதை ஒரு நூலாக வெளியிடும் எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது. இந்நூலில் உள்ள ஆறாவது அத்தியாயம் இதை நூலுருவாக்கும் போது எழுதப்பட்டது. பயணத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வுகள் அவை. எனவே அவற்றையும் பொருத்தமாக இணைத்துள்ளேன்.

நூலாக வடிவமைத்த பிறகு இதனைப் பார்வையிட்டுத் திருத்தங்களைச் சொன்ன நண்பர் தாஸிம் அகமதுக்கும் நூலின் பின்புற அட்டையில் என்னைக் கோட்டோவியமாக வரைந்த கவிஞர் எஸ்.நளீமுக்கும் அட்டைப் படத்தை வடிவமைத்த அஜ்வத் சிஹாப் தீனுக்கும் இதனை அச்சிட்டுத் தந்த குமரன் பதிப்பகத்தாருக்கும் எனது நன்றிகள்.

அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்

01.10.2009

“கேரளாவில் படகுச் சவாரி செய்யும் இடமொன்றுக்குப் போக வேண்டும். எங்கு, எப்படிப் போகலாம்?” என்று தமிழ் நாட்டில் வாழும் கேரள நண்பர் ஒருவரைக் கேட்டேன்.

“எர்ணாகுளம் போயி... அங்கேயிருந்து ஆலப்பிக்குப் போகணும்” என்றார் அவர்.

இவ்வருடச் சென்னையில் நடந்த புத்தகக் கண்காட்சிக்கும் எனது புத்தகங்களின் அறிமுக விழாவுக்குமிடையில் இருந்த ஐந்தாறு நாட்களில் இந்தியாவின் சில இடங்களைச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் தான் நாங்கள் இந்தியாவுக்குச் சென்றிருந்தோம். கேரளா படகுச் சவாரி, மைசூர் மகாராஜாவின் மாளிகை, தீர்த்திப்பு சுல்தானின் நினைவாலயமும் அவரது ஆட்சிப் பிரதேசமும் மற்றும் கோழிக்கோட்டில் ஒரு பத்திரிகைக் காரியாலயம் ஆகியன எங்களது பட்டியலில் இருந்தன.

எங்களது நால்வர் அணியின் ஆட்சித் தலைவராக ஜின்னாவும் வும் கணக்கு வழக்கு மற்றும் நலன்புரி விடய இயக்குனராக அல் அஸ்மத்தும் பிரதம நீதியரசராக தாஸிம் அகமதுவும் சக்திமிக்க எதிர்க்கட்சித் தலைவராக நானும் மானசீகமாகச் சத்தியப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டு பயணத்துக்குத் தயாரானோம். இந்தப் பதவிகள் அவரவர் குண நலன்களுக்கு ஏற்பவே தீர்மானிக்கப்பட்டவை.

சென்ரல் ரயில்வே நிலையத்தில் 15.01.2009 அன்று பி.ப. 3.00 மணியளவில் புகையிரதத்தில் ஏறியமர்ந்தோம். ஒரு ரயில் பெட்டியின் பகுதி பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியில் அறுவர் பயணம் செய்யும் பிரிவில் எங்களது இலக்கங்கள் இருந்தன. அருகே இருவர் பயணம் செய்யும் பகுதியில் ரயில் புறப்படுவதற்கு ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்கும் போது ஓர் ஒல்லியான பையனும் ஓர் அழகான இளம் பெண்ணும் வந்து அமர்ந்தார்கள். இந்திய ரயில்கள் இரவு பகலாகப் பயணம் செய்வதால் பல ரயில் பெட்டிகள் அமர்வதற்கும் உறங்குவதற்கும் ஏற்றாற்போல் அமைந்துள்ளன. எமக்கு ஒதுக்கப் பட்ட அறுவர் பிரிவில் ஏனைய இருவர் பயணம் செய்யவில்லை என்பதால் எமக்கு மிகவும் வசதியாகப் போய்விட்டது. ஆனால் எமக்கு அருகில் நடைவழிக்கு அப்பால் இருவர் பிரிவில் அமர்ந்த இளம் பெண் அப்பையனுடன் மலையாளத்தில் மூச்சு விடாமல் கதைக்க ஆரம்பித்தாள். ரயில் நகர ஆரம்பித்தது.

இப்பயணத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன் தனிப்பட்ட வாகனம் ஒன்றில் பயணம் மேற்கொள்வது அல்லது சொகுசு பஸ் வண்டியில் பயணம் செய்வது என்று முடிவு செய்திருந்தோம். எனது கருத்தை நண்பர் ஏ.வி.எம். ஜாபர்தீன் நேராக மறுத்தார். 'பஸ்காரன் கன்னாபின்னா என்று ஓட்டுவான், வேண்டாம்' என்று அவர் கேட்டுக்



எர்ணாகுளத்திலிருந்து ஆலப்புழை செல்லும் ரயிலில் அல் அஸ்மீமத்தும் நானும்

கொண்டார். 15.01.2009 அன்று பயணஞ் செய்யக் கூடியதாக எர்ணாகுளத்துக்கு இரண்டாம் வகுப்பு ஏ.சி. பயணச் சீட்டுக்கள் நான்கைப் பதிவு செய்ய ரயில்வேயைத் தொடர்பு கொண்டால் ஆசனங்கள் இல்லையென்றார்கள். நண்பர் ஜாபர்தீன் விமானத்தில் பயணத்துக்கு விசாரணைகளை மேற்கொண்டார். விமானத்தில் போகலாம் என்றால் பெங்களூருக்கு அல்லது திருவனந்தபுரத்துக்கும் கோழிக்கோட்டுக்குமான விமான சேவைகள் நமது தேதி, நேரங்களுக்கு ஒத்து வருவதாக இல்லை. தவிரவும் ரயில் பயணம் போல விமானப் பயணம் அமையவும் மாட்டாது.

வேறு வழி தெரியாததால் எழும்புருக்குச் சென்று அங்குள்ள பிரபல சொகுசு பஸ் நிறுவனத்தில் விசாரித்தோம். சொகுசு பஸ் நாங்கள் போக நினைத்திராத திசைகளில் பயணப் பாதை கொண்டிருந்தது. அதில் பயணம் செய்தால் நடுச்சாமத்தில் நடுத்தெருவில் இறங்கி அடுத்த பஸ் தேடும் நிலை உருவாகும் என்று புரிந்தது. பொடி நடையாகத் தெருவுக்கு வந்த போது ஒரு தனியார் ட்ரவ்லர் விளம்பரப் பலகை தெரிந்தது. ஓர் இளைஞன் ஒரு சிறிய கடையின் முன் பகுதியில் ஒரு மேசை முன் உட்கார்ந்திருந்தான். உள்ளே இரண்டு கணினிகள் தெரிந்தன. எர்ணாகுளம் போக நான்கு ரயில் பயணச் சீட்டு புக் பண்ணித் தருவீர்களா என்று கேட்டோம். சற்று நேரத்தில் "நாளை ஒரு விஷ்ட ரயில் போகிறது. பண்ணிடலாம் சார்" என்றான். தலைக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கேட்டான். நாளைக் காலை நீங்கள் இருக்குமிடத்துக்கு ரயில் பயணச் சீட்டுக்கள் வந்து சேரும் என்று சொன்னான். அவன் சொன்னபடி அடுத்த நாள் பயணச் சீட்டுக்கள் கிடைத்தன. அந்தப் பயணத்தைத்தான் இப்போது உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஏற்கனவே டெல்லியிலிருந்து சென்னைக்கு ஒரு முறை ரயிலில் பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன். குளிஞுட்டப்பட்ட இரண்டாம்

வகுப்புப் பெட்டியில் ஒரு விமானத்தில் கிடைப்பதை விடச் சிறந்த கவனிப்பு இருக்கும். வேளைக்குத் தேனீர், உணவு எல்லாம் பரிமாறு வார்கள். தலையணை, வெள்ளைப்போர்வை, குளிருக்கான போர்வையென்று வெகு அமர்க்களமாக இருக்கும். இப்போது நாங்கள் பயணம் செய்து கொண்டிருப்பது குளிர்நட்டப்பட்ட மூன்றாம் வகுப்பில். உணவு, தேனீர் தவிர அனைத்து வசதிகளும் இருந்தன.

ஒரே அலைவரிசை கொண்டவர்களது நீண்ட தூர இரயில் பிரயாணம் ரசித்து அனுபவிக்கக் கூடியதாக அமைந்து விடுகிறது. அவ்வப்போது கதைப்பது, விவாதிப்பது என்று பொழுது கழிந்தது. பேச்சு நின்றால் கையில் தயாராக வைத்திருந்த சஞ்சிகைகளை வாசித்தோம். அந்த ரயில் எர்ணாகுளத்தையும் தாண்டி நீண்ட தூரம் பயணம் செய்கிறது. எர்ணாகுளத்தை அதிகாலை 2.30 க்கு அடையும் என்று சொல்லியிருந்ததால் உறங்குவதற்குப் பயமாக இருந்தது, ஆனால் டாக்டர்கள் இருவரும் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் நீட்டி நிமிர்ந்து உறங்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இரட்டை இருக்கைகளில் அமர்ந்த ஜோடி ரயிலில் ஏறியது முதல் விடாமல் கதைத்துக் கொண்டேயிருந்தது. அந்தப் பெண்தான் அதிகம் பேசினாள். எனது வாழ்நாளில் அவ்வாறு மணிக்கணக்கில் தொடர்ச்சியாகப் பேசிய ஒரு பெண்ணை நான் கண்டதேயில்லை. விடாமல் பேசினாள். அந்தப் பையன் இருக்கையை ஒன்றாக்கிய பிறகு இருவரும் எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்து கால்களை நீட்டி போர்வையால் மறைத்தபடி கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இரவு பத்து மணியளவில் நானும் அஸ்மத்தும் இருபக்க மேல் தட்டில் ஏறிச் சாய்ந்திருந்தோம். சஞ்சிகையைக் கையில் பிடித்தபடி நீண்ட நேரம் வாசித்ததால் கை நோவெடுக்க சஞ்சிகையால் முகத்தை மூடிச் சற்றுச் சாய்ந்தேன்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் எதிர்பாராத ஒரு விடயம் நடந்தது.

சட்டென்று பிரதான மின் விளக்கு அணைந்தது. எனது படுக்கையருகே அதன் சவிட்ச் இருந்தது. சஞ்சிகையை எடுத்து விட்டுத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்த போது அப்பெண் நாங்கள் இருந்த இடத்துக்குள் நுழைந்து மின் விளக்கை அணைத்துச் செல்வது தெரிந்தது. அவள் இருக்கையில் சென்று அமர்வதற்கு முன்னர் நான் சவிட்சைப் போட்டு விளக்கை எரிய விட்டேன். அவள் வெட்கத்தில் திரும்பிப் பார்க்காமல் சுருண்டு படுத்தாள். அவ்வளவுதான்! அதன் பிறகு அந்த ரயில் பெட்டி மிகவும் அமைதியாக இருந்தது.

சொன்னபடி சரியாக அதிகாலை 2.30க்கு எர்ணாகுளத்தை யடைந்தது ரயில்.

எர்ணாகுளம் இந்தியாவின் தென்மேற்கே அமைந்துள்ள கேரள மாநிலத்தின் பதினான்கு மாவட்டங்களில் ஒன்று. திருவனந்தபுரம், கொல்லம், ஆலப்புழா, பதனம்திட்ட, கோட்டயம், இடுக்கி, திருச்சூர், பாலக்காடு, மலப்புரம், வயநாடு, கோழிக்கோடு, கண்ணூர், கசரகாட் ஆகியன ஏனையவை. மாநிலத்தின் தலைநகர் திருவனந்தபுரம்.

கேரளத்துக்குக் 'கடவுளின் பூமி' என்று ஒரு சிறப்புப் பெயர் உண்டு. மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரமான பரசுராமன் கடலிடமிருந்து காப்பாற்றிய நிலப்பரப்பே கேரளம் என்று பழங்காலத்தில் கருதப்பட்டு வந்தது. வரலாற்றைப் படிக்கின்ற போது சீனர், ரோமர், கிரேக்கர், அசீரியர் மற்றும் எகிப்தியர் வியாபாரத்துக்குப் பொருத்தமான ஓர் இடமாக கேரளாவை அடையாளங் கண்டார்கள். கேரளர்களின் கொல்லம் எனும் ஆண்டுக் கணக்கு கி.பி. 9ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் தொடங்குகிறது. சேரமான் பெருமாள் நிறுவிய சேர ராஜ்யப் பிரதேசமாக இது இருந்தவேளை இங்கு தமிழ் மொழி பேசப்பட்டது என்பது வரலாறு.

இன்று கோழிக்கோடு என்று அழைக்கப்படும் கள்ளிக்



வஸ்கொடகாமா

கோட்டைக்கு வஸ்கொடகாமா வந்தது 1498ல். அவ்வேளை மிளகு வியாபாரம் சூடுபிடித்திருந்தது. ஒரு காலப் பிரிவில் மௌரியர்களும் மொகலாயர்களும் தங்களது ராஜ்யங்களை இங்கு நிறுவினார்கள். இக்காலப் பிரிவில்தான் போர்த்துக்கேயர்களைக் கள்ளிக் கோட்டையிலிருந்து டச்சுக் காரர்கள் துரத்தியடித்தார்கள்.

1766ல் மைசூர் மகாராஜாவான ஹைதர் அலி வடகேரளப் பிரதேசத்

துக்கும் கள்ளிக் கோட்டைக்கும் படையெடுத்தார். 1792ல் அவரது புத்திரரான திப்பு சுல்தான் பிரிட்டிஷாருடன் மேற்கொண்ட ஒப்பந்த மொன்றின்படி கேரளத்தை விட்டுக் கொடுக்க வேண்டி வந்தது. திருவாங்கூர், மலபார், கொச்சி என மூன்று பெரும் பிரிவுகளாயிருந்த கேரளா 1949ல் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டது. 1956ல் கேரளா என்ற பெயரில் அது இந்திய அரசின் ஒரு பிரிவாக மாறியது.

கேரளாவின் வரலாறு பிரிவு பிரிவாக வெவ்வேறு சரித்திரத் தடங்களைக் கொண்டுள்ளது. நான் மேலே சொல்லியிருப்பது கேரளாவின் இதற்கு மேல் சுருக்க முடியாத வரலாறு. விரிவாக ஆய்வுகளுக்குச் சுவையான ஒரு வரலாற்றைக் கேரளம் கொண்டிருக்கிறது.

எர்ணாகுளத்தில் அதிகாலையில் இறங்கியதும் ஆலப்பி செல்வது எப்படியென விசாரித்த போது எர்ணாகுளம் தெற்கு ரயில் நிலையத்திலிருந்து புறப்படும் ரயில் மூலம் செல்லமுடியும் என்ற தகவல் கிடைத்தது. வெளியேறி ஆட்டாவில் ஏறிப் பதினைந்து நிமிடத்தில் அந்த ரயில் நிலையத்தை அடைந்தோம். காலை 5.30 க்கு

ரயில் புறப்படும் என்று தெரிந்தது. அதுவரை காப்பி அருந்துவதும் அங்குமிங்கும் அலைவதுமாக இருந்தோம். நீளமாக வெட்டப்பட்டுப் பொரிக்கப்பட்ட வாழைப்பழச் சிப்ஸ் அடங்கிய பொதியைத் தாளிம் அகமது கண்டு பிடித்து வாங்கி வந்தார். அவற்றைக் கொறித்தபடி நேரங்கடத்திக் கொண்டிருந்து விட்டு, நிறுத்தப்பட்டிருந்த ரயிலில் 4.00 மணிக்கு ஏறினோம். எங்களைத் தவிர வேறு யாருமே ரயிலில் இருக்கவில்லை. சாதாரண தூர ரயிலாக இருந்தபடியால் விசேட பெட்டிகள் இதில் இல்லை. 3ம் வகுப்புப் பெட்டியில் ஏறி அமர்ந்த பிறகு ஏராளமான பயணிகள் வந்து சேர்ந்தனர். ரயில் நகரத் துவங்கியதும் இருந்தபடியே தூங்கி வழிந்தோம்.

அல் அஸ்மத்தான் எங்களை அவசர அவசரமாகத் தட்டி எழுப்பினார். அவரும் தூங்கியிருந்தால் எங்கே சென்று இறங்கி யிருப்போம் என்று எங்களுக்கே தெரியாது. எங்கள் கதி அதோ கதியாகியிருக்கும். ரயில் நிலையத்தில் இறங்கிய போதுதான் தெரிந்தது ஆலப்பி (Alleppey) என்று ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படுவது ஆலப்புழைதான் என்பது. அதை உறுதி செய்தது ரயில் நிலையத்தின் ஊர்ப்பலகை.

இந்த விடயத்தை இதுவரை தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்தது எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. கேரளக் குடும்பப் பின்னணி கொண்ட அஸ்மத்திடம் இதைச் சொன்ன போது, "நீங்கள் இதுபற்றி என்னிடம் கேட்கவில்லையே" என்று வெகு சாதாரணமாகச் சொல்லி நிறுத்திக் கொண்டார். ஆனால் பயணம் முழுவதும் எங்களுடன் ஆலப்பி என்றே அவரும் உச்சரித்துக் கொண்டு வந்ததை அடிப்படையாக வைத்து இவர் எனக்குக் கணக்கு விடுகிறாரோ என்று கூட ஒரு சந்தேகம் வந்தது.

ரயில் நிலையத்தை விட்டு வெளியேறியதும் தனித்து நின்றிருந்த ஒரு ஆட்டாவை நோக்கிச் சென்றோம். நாற்பது வயது

மதிக்கத்தக்க அந்த நபர் நடுநிலையாகப் புன்னகைத்தார். 'படகு வீட்டில் பயணம் செய்ய வேண்டும், ஒரு நல்ல ஹோட்டலுக்குச் செல்ல வேண்டும்' என்று அவருடன் பேசிக் கொண்டிருக்க ஆட்டா ஸ்டாண்டி லிருந்து ராஜ்கிரனைப் போல சாறனை உயர்த்தி, மடித்துக் கட்டியபடி கழுத்தில் துண்டுடன் சினிமா வில்லன் நடிகர் பொன்னம்பலத்தைப் போல ஒருவன் எம்மை நோக்கி வந்தான். வந்தவன் ஆட்டா ஸ்டாண்டைச் சுட்டிக் காட்டி "ஆட்டா அங்கிருக்கிறது. அங்குதான் ஆட்டோ எடுக்க வேண்டும்" என்றான். வில்லங்கம் ஆரம்பித்து விட்டது என்று நினைத்தேன்.

இந்த மாதிரி வேளைகளில் தலைவர் சண்டைக் கோழியாகி விடுவது வழக்கம். இந்தியாவில் பலமுறை இவ்வாறான வில்லங்கங்களில் அவர் பணிய மறுத்த சம்பவங்களைப் பற்றி நான் ஏலவே அறிந்திருந்தேன். எனவே அவர்தான் முதலில் அவனை எதிர்த்துப் பேசுவார் என்று எதிர்பார்த்தேன். இன்று தலைவருக்கு முகத்தில் முதல் குத்து விழப்போகிறது என்று எதிர்பார்த்து அதைத் தடுத்து விட வேண்டும் என்று அவர் அருகே போக, முதலில் வாய் திறந்தது... நமது நலன்புரி இயக்குனர்தான். அவருக்குத் தெரிந்த மலையாளத்தில் "நாங்கள் ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து வருகிறோம்... எங்களுக்கு உங்கள் பிரச்சினை தேவையில்லை..." என்று சற்று எரிச்சலோடு சொன்னார். குத்து அவர் முகத்தில் விழும் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவன் பேசாமல் திரும்பிப் போய் விட்டான்.

இந்த விபத்திலிருந்து நாங்கள் தப்பியதற்கான காரணங்களைப் பின்னர் யோசித்துப் பார்த்தேன். 1. நாங்கள் பயணம் செய்ய இருப்பது ஒரு மூன்று கிலோ மீற்றர்கள் மாத்திரமே. (கூலி பெரிய தொகை இல்லை) 2. ஆசாமிகள் கச்சிதமாக உடையணிந்து இருக்கிறார்கள். நால்வரும் கண்ணாடி அணிந்தவர்கள். (எனவே பாவம் பிழைத்துப் போகட்டும்) 3. காலங்காத்தாலே அப்பாவிகளை ஏன்

அடிப்பான்? இம்மூன்று காரணங்களாலும் தலைவர் மற்றும் நலன்புரி இயக்குனர் ஆகியோரின் முகங்கள் தப்பின என்று நினைத்தேன். தலைவர் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார் என்ற படியால் வெளியே சொல்லவில்லை.

கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் எமது நால்வர் அணி பற்றி அறிமுகஞ் செய்திருந்தேன். உண்மையில் இந்தப் பயணத்துக்காக அல் அஸ்மத்தை மட்டுமே நலன்புரி இயக்குனராக ஏகமனதாக நியமித்தோம். அதற்குக் காரணம் அவருக்கு மலையாளம் புரியும் என்பதுதான். மற்றப்படி பொதுவாகவே இவ்வாறான ஒரு மனப் பதிவுடன்தான் நாங்கள் நடந்து கொள்வோம். அப்போது அஸ்மத்தும் கூட எதிர்க் கட்சியில்தான் இருப்பார். அவ்வப்போது எங்களுக்குள் தர்க்கங்கள் இடம் பெறும். சில வேளைகளில் இடம், பொருள் பாராமல் விவாதங்கள் நடக்கும் போது எழும் சத்தத்தில் பலர் எங்கள் பக்கம் திரும்பி வினோதமாகப் பார்ப்பதுண்டு. விவாதங்கள் விவாதங்களாகவே முடிந்து விடும். அவை என்றுமே எமது நட்பைப் பாதித்த தில்லை.

எங்களைத் தனது ஆட்டாவில் அழைத்துச் சென்ற அந்த மனிதர் பெயர் தாஜ்தீன். மிக நேர்மையான மனிதர். எம்மை ஒரு நல்ல ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு சினிமாக்காரர்கள் வந்திருப்பதால் இடமில்லை என்று கையை விரித்து விட, தனது உறவினர்களை அழைத்துச் செல்வது போல் வேறு ஒரு ஹோட்டலில் பேசித் தங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து தந்தார். அன்று வெள்ளிக் கிழமையென்றபடியால் பள்ளிவாசலையும் செல்லும் வழிகளையும் காட்டித் தந்தார்.

நம்பமாட்டீர்கள், ரயில் நிலையத்தி் லிருந்து தங்குமிடம் தேடித் தரும் வரை அவர் ஆட்டாவுக்கு எம்மிடம் கோரிய பணம் வெறும் பன்னிரண்டு ரூபாய்கள் மாத்திரமே. இதுவே தமிழ் நாடாக

இருந்தால் குறைந்தது நூறு ரூபாய் பறித்துக் கொள்ளாமல் விட்டிருக்க மாட்டார்கள். பதினைந்து ரூபாயைக் கொடுத்த போது சங்கோஜத்தில் நெளிந்தார் மனிதர்.

காலை உணவுக்காக ஒரு கடைக்குள் நுழைந்ததும் மனம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது. கிழக்கு மாகாணத்தில் சுடப்படும் அப்பம் அங்கு சாப்பிடக் கிடைத்ததுதான் அம்மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம். கடலைக் கறியுடன் அப்பங்களை ருசித்துச் சாப்பிட்டோம். இரவு இரண்டு ரயில்களில் மாறி மாறிப் பயணம் செய்த களைப்பில் காலையுணவுக்குப் பின் மூவரும் உறங்க அல் அஸ்மத் மட்டும் மலையாள இலக்கிய நூல்களைத் தேடிப் புறப்பட்டார்.

வெள்ளிக் கிழமையாதலால் தொழுகைக்காகப் புறப்பட்டு ஆலப்புழை நகர மஸ்ஜிதுக்குச் சென்றோம். கிட்டத்தட்ட ஆறு அடி உயரத்தில் அப்பள்ளிவாயிலின் அடித்தளம் வெளிப்புறமாகச் சரிவாக உயர்த்தப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு தூணும் ஒரு தனி மரத்தால் ஆனது. அவற்றில் அழகிய கடைச்சல் வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நமது நாட்டின் கிழக்குப் பகுதியில் கடந்த காலங்களில்



அஷ்ரஃப் சிறாப்தீன்

இருந்த பள்ளிவாசல்களை ஞாபகப்படுத்தியது இப்பள்ளிவாசல். பள்ளிவாசலோடு இணைந்ததாக ஒரு இறைநேசச் செல்வரின் அடக்கஸ்தலமும் உள்ளது. தொழுகை முடிந்ததும் ஓர் இளைஞரிடம் விபரம் கேட்டோம். கிட்டத்தட்ட 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கட்டப்பட்ட பள்ளிவாசல் என்று சொன்னார். இது ஒரு வரலாற்றுச் சின்னமாக இருப்பதால் விசாலிப்பதாக இருந்தால் இக்கட்டத்தை நீங்கள் தகர்த்து விடக் கூடாது என்று ஒரு வேண்டுகோளை வைத்து விட்டுத் திரும்பினோம்.

பிற்பகல் 3.00 மணியளவில் துறையடிக்குச் சென்றோம். எங்களுக்கான படகு தயாராக இருந்தது. நான்கு கதிரைகள் இடப்பட்டு அவற்றில் தேரோக்களுக்கு ஆசனங்களில் வெள்ளைத் துண்டு போட்டது போல் பெரிய வெள்ளைப் பூந்துவாய்கள் விரிக்கப் பட்டிருந்தன. இரண்டு முகடுகள் கொண்ட படகின் முன்முகட்டில் பூச்சரம் கோக்கப்பட்டிருந்தது. இரண்டு நீர்ப் போத்தல்கள் மற்றும் சில பிஸ்கற் பொட்டலங்களுடன் தயாராக நின்றோம். மனதுக்குள் ஓர் அற்பப் பெருமை எட்டிப் பார்த்தது.

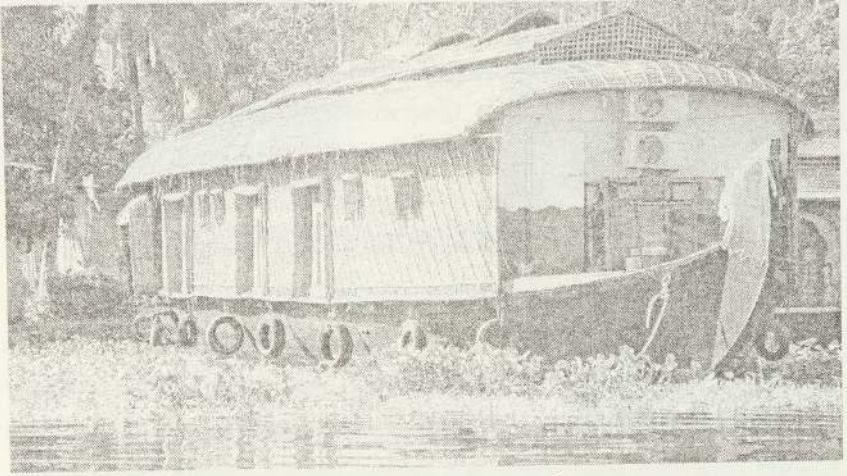
பெரும் உல்லாசப் பயணிகளாக நினைத்துக் கொண்டு படகுக்குள் காலடி வைக்கும் போது படகுக்காரப் பையனைக் கேட்டேன், "தம்பி, உனக்கு நீந்தத் தெரியுமா?"

காலை வைத்ததும் அச்சிறிய படகு ஆட்டம் எடுத்தது. இந்த வேளையில் நான் படகு செலுத்தும் இளைஞனைப் பார்த்து “உனக்கு நீந்தத் தெரியுமா?” என்று கேட்டது தலைவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. என்னை முறைத்துப் பார்த்தார்.

எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் அபசகுனமான வார்த்தைகள் பேசுவதை வலுக் கட்டாயமாகக் கண்டிப்பவர் ஜின்னாஹ். இந்த விடயத்தில் என்னை விட அல் அஸுமத்துடன் அடிக்கடி தர்க்கப் படுவார். அஸுமத் எல்லா விடயங்களிலும் முன்னெச்சரிகையுடன் மறு பக்கத்தை நுணுக்கமான அவதானத்துடன் கவனிப்பவர்.

தலைவரின் முறைப்பை நான் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வில்லை. “எனக்கு நீச்சல் தெரியாது” என்று படகோட்டிக்குச் சொன்னேன். அது படகோட்டிக்குச் சொன்ன பதில் அல்ல.

உடம்பில் நீர் கட்டினால் டாக்டரால் மருந்து தரமுடியும். நீருக்குள் விழுந்தால் அதனுள் விழுந்துதான் காப்பாற்ற முடியும். மாத்திரையோ மருந்தோ ஆளைக் காப்பாற்றிய பிறகுதானே சாத்தியப்படும். படகோட்டி தனது சேவை அனுபவத்தை மிகச் சாதாரணமாகச் சொல்லி விட்டு இயந்திரத்தை முடுக்கினான். படகோட்டியின் விபரத்தின் படி 12 மீற்றர் ஆழமான அந்நீர்ப் பரப்பில் படகு மெதுவாக நகர ஆரம்பித்தது. அமைதியாக நகர்ந்த அந்த இயந்திரப் படகுப் பயணம் ஒரு சுகமான அனுபவம்.



ஆலப்புழை சொகுசுப் படகு வீடு

ஆலப்பி மாவட்டம் 1957 ஆகஸ்ட் 17ம் திகதி உருவாக்கப் பட்டது. 1990ல்தான் அதற்கு ஆலப்புழா என்ற பெயர் அதிகார பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டது. கேரளத்தின் எர்ணாகுளம், கோட்டயம், பதனம்திட்ட, கொல்லம் ஆகிய மாவட்டங்களால் நிலப்பரப்பாலும் அரபுக்கடலால் மறுபுறத்திலும் எல்லையைக் கொண்டது ஆலப்புழை மாவட்டம். சிறிய, மிக நேர்த்தியான, இயற்கை அழகு மிகுந்த நகரமான ஆலப்புழையின் தெருவெங்கும் பெருமரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்றன. ஒரு முறை சுற்றி வந்தால் புதிய ஒருவரால் இரண்டாம் முறை எவ்விதச் சிரமங்களுமில்லாமல் தனியாக வலம் வரலாம்.

“ஆலப்புழா என்பது இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையாகும்” என்று ஜேர்மனியைச் சேர்ந்த அகராதித் தொகுப்பாளரான கலாநிதி குண்டர்ட், சொல்கிறார். ‘புழா’ என்பது ஆறு என்று அர்த்தப்படும் என்று குறிப்பிடும் அவர் “ஆலப்புழையானது விசாலம் பொருந்திய அரபுக் கடலில் ஆறுகள் ஊடறுக்கும் நிலத்தின் சிறப்படையாளம்” என்று சொல்கிறார்.

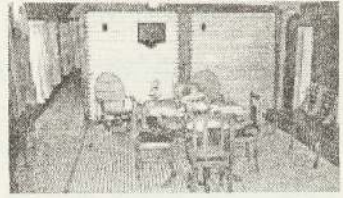


இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற் பத்தாண்டு காலத்துள் ஆலப்புழைக்கு வந்த ஆங்கிலேய ரான கேர்ஸன் பிரபு இப்பிரதேசத்தின் அழகில் மயங்கி “இயற்கையானது அதன் உச்ச வள்ளற்றன் மையை இந்த நிலத்துக்கு வாரி வழங்கியுள்ளது” என்றும் “ஆலப்புழை கிழக்கின் வெனிஸ் ஆகும்” என்றும் வர்ணித்துள்ளார்.

ஆலப்புழையூடாக மூன்று முக்கிய நதிகள் ஓடுகின்றன. மணிமாலா ஆறு, பம்பா ஆறு, அச்சன் கோவில் ஆறு என்பவை அவை. இவை தவிர வெம்பநாத், காயாங்குளம் ஏரி ஆகிய ஏரிகளும் உள்ளன. திரும்பும் இடமெல்லாம் வாய்க்கால்களைக் காணலாம். தோணிகளில் மக்கள் அவற்றில் பயணம் செய்கிறார்கள். நகரத்துக்குச் சென்று வர அவர்களது பிரதான



போக்குவரத்து வாகனமாக தோணிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்தியாவின் மிக முக்கிய சுற்றுலாத் தலங்களில் ஒன்றாக விளங்கும் ஆலப்புழை தும்புப் பொருட்களுக்குப் பிரசித்தி பெற்றது. கேரளாவின் அநேக தும்புத் தொழிற் சாலைகள் ஆலப்புழையை மையமாகக் கொண்டே இயங்குகின்றன. அதற்குக் காரணம் அங்கு பெருமளவில் காணப்படும் தென்னை மரங்கள். வருடமொரு முறை நேரு கிண்ண படகுப் போட்டி இங்கு நடைபெறுகிறது. அதை ரசிக்க ஏராளமான உள்ளூர், வெளிநாட்டுச் சுற்றுப் பயணிகளும் கூடுகிறார்கள்.



ஆலப்புழை சாகுசுப் படகு வீடுகளின் உட்புறங்கள்

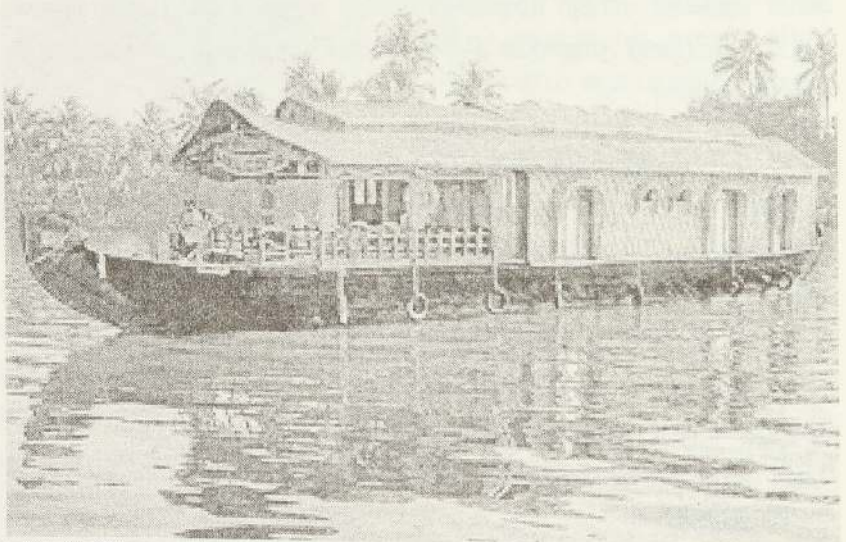
தினமும் ஆயிரக் கணக்கான சுற்றுலாப் பயணிகள் படகுச் சவாரி செய்கிறார்கள். குளிர்நீர்நீர்ந்த ஓர் அறை, இரு அறைகள் கொண்ட பிரம்மாண்டப் படகுகள் சேவையில் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றன. நீர்ப்பரப்பில் படகிலேயே இராத்தங்கலும் செய்ய முடியும். மீன்களை அங்கேயே பிடித்துச் சமைத்துத் தருகிறார்கள். ஆனால் அவ்வாறான ஒரு படகு எங்களுக்குக் கிடைக்காதது பெரும் துரதிர்ஷ்டம்தான்.

ஏனெனில் அவ்வாறான படகுகள் ஏற்கனவே பதிவு செய்யப் பட்டிருந்தன. சில படகுகள் திருத்தங்களுக்காக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாய் வரை தருவதாகக் கேட்டுப் பார்த்தும் கூடப் பதிவை மாற்ற முடியாது என்று மறுத்து விட்டனர். எனவே ஆட்டா ஓட்டுனர் தாஜ் தீன் சிறிய இயந்திரப் படகு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து தந்தார்.

கிட்டத்தட்ட நான்கு மணி நேரப் பயணம் அது. பல களப்புப் பிரதேசங்களுடாக படகு தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. முன்னும் பின்னுமாக பல அற்புதமான காட்சிகள். பல படகுகள் எம்மை எதிர்கொண்டும் எமது போக்குடன் இணைந்தும் பயணம் செய்தன. பிரபலமான ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலுக்குச் சொந்தமான குளிர்நீர்நீர்ந்த பட்ட படகுகளில் மேலைத் தேசத்தவர் பயணம் மேற்கொள்வதைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. படகு ஒரேயிடத்தை மீண்டும் மீண்டும் சுற்றி வரவில்லை என்பதை அந்த நான்கு மணி நேரத்திலும் நான் அவதானித்தேன்.

இடைக்கிடையே இலக்கியம் பேசினோம். குறிப்பாக மலையாள இலக்கியவாதிகள் எமது கலந்துரையாடலில் இடம் பெற்றனர். சங்கம்புழா கிருஷ்ண பிள்ளை, குமரன் ஆசான், அரூர் கோபால கிருஷ்ணன், சச்சிதானந்தன், மாதவிக்குட்டி, எம்.ரி. வாசுதேவன் நாயர், எஸ்.கே. பொற்றேகாட், வைக்கம் முகம்மது பஷீர், தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளை என்று இலக்கியவாதிகளும் மம்முட்டி, மோகன்லால், கோபால் மேனன், நெடுமுடி வேணு, ரேவதியாக அறிமுகமான ஆஷா கேளுண்ணி என்று சினிமாத்துறை சார்ந்தவர்களும் கே.ஜே.யேசுதாஸ், சித்ரா என்று பாடகர்களும் எமது பேச்சினிடையே வந்து சென்றனர். எர்ணா குளம், ஆலப்புழைப் பகுதிகளில் அங்கிங் கௌதபடி கே.ஜே.யேசுதாஸ் ஒலித்துக் கொண்டிக்கிறார்.

நமக்கு மிகவும் அறிமுகமானவர்களான பஷீரையும் தகழியையும் பற்றி நீண்ட நேரம் கலந்துரையாடினோம். சிவசங்கரன் பிள்ளை, தகழி என்ற இடத்தைச் சேர்ந்தவர். அந்த இடம் ஆலப்புழையின் குட்டநாடு தாலுகா பிரிவில்தான் இருக்கிறது. 1947ல்





தகழி சிவசங்கரன்
பிள்ளை-
அவருக்கு வெளியிடப்பட்ட
முத்திரை



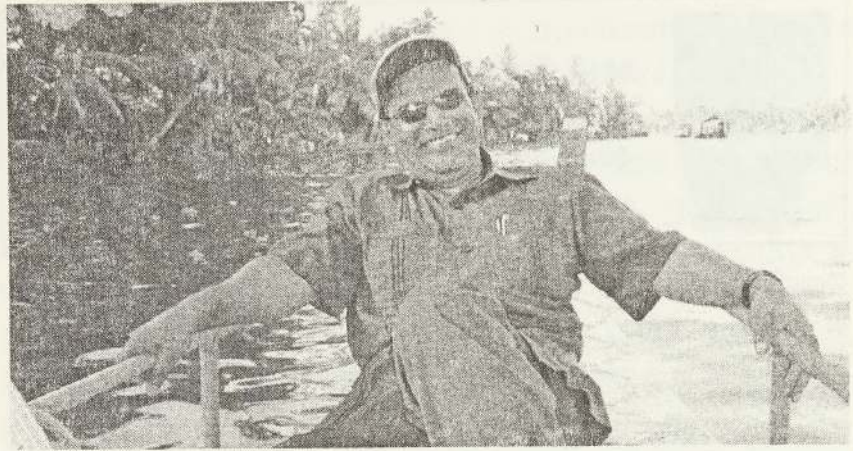
வெளிவந்த 'தோட்டியின் மகன்', 1956ல் வெளிவந்த 'செம்மீன்', 1978ல் வெளிவந்த 'கயிறு' ஆகிய நாவல்கள் அவரை இலக்கியப் பெரு வெளியின் உச்சத்துக்கு எடுத்துச் சென்றன. 'செம்மீன்' நாவல் பத்தொன்பது மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டது. சினிமாவாக எடுக்கப்பட்டு பதினைந்து மொழிகளில் தழுவப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. அதில் நடித்த ஷீலா என்ற நடிக்கை கடைசிவரை செம்மீன் புகழ் ஷீலா என்றே அழைக்கப்பட்டார். கயிறு நாவல் அவரது அதிசிறந்த படைப்பாகப் பேசப்பட்டது. 1984ல் இந்திய அரசின் உயர் இலக்கிய விருதையும் 1985ல் பத்மபூஷண் பட்டத்தையும் பெற்றவர். 1999ல் ஆலப்புழையிலேயே அவர் காலமானார். தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளையைக் கௌரவிக்கு முகமாக இந்திய அரசு 2003ம் ஆண்டு முத்திரையொன்றை வெளியிட்டது.

பஷீரைப் பற்றி நாம் ஏற்கனவே போதுமான அளவுக்குத் தெரிந்து வைத்துள்ளோம். மலையாள எழுத்துலகின் சுல்தான் எனப் போற்றப்படும் அவருக்கும் இந்திய அரசு முத்திரை வெளியிட்டுக் கௌரவம் செய்தது.



வைக்கம் முகம்மது
பஷீர் -
அவருக்கு வெளியிடப்பட்ட
முத்திரை





ஆலப்புழையில் நாம் அறியாத கவிஞர் ஒருவரும் வாழ்ந்துள்ளார். ஏறக்குறைய 500 சினிமாப் படங்களுக்கு 2000த் துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களை எழுதியவர் அவர். பெயர் வயலார் ராமவர்மா. மலையாள சினிமாப் பாடல்களின் முன்னோடி எனக் கருதப்படும் இவருக்கு 1974ம் ஆண்டு சிறந்த பாடலாசிரியருக்கான தேசிய விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது. 1961ல் கேரள சாகித்திய அகாடமி விருது பெற்ற அவர் 1975ல் காலமானார். பிரபல்யம் பெற்ற குடும்பத்தில் அவர் பிறந்த போதும் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் இறங்கி மத, இன வேறுபாடுகளுக்கெதிராகச் செயற்பட்டவர்.

படகுச் சவாரி செய்யும் ஆசைக்குள் மீன் சாப்பிட வேண்டும் என்று ஒரு உப பிரிவு எனக்குள் இருந்தது. ஏறும் போதே படகோட்டியிடம் சொல்லி வைத்திருந்தேன். இடையில் நிலப்பரப் பொன்றில் நிறுத்தி ஒரு கடைக்கு அழைத்தான் படகோட்டி. இரண்டு பெரிய மீன்களைக் குளிர்சாதனப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்து வந்தான் கடைக்காரன். ஐஸ் பெட்டியில் வைத்த மீன் சாப்பிடவா இவ்வளவு தூரம் வந்தது? என்று நண்பர்கள் என்னைக் கிண்டலடித்தனர். எனவே அதைத் தவிர்த்து விட்டு அருகில் இருந்த மலையாள மூலிகை

வைத்திய நிலையத்துக்குச் சென்றோம்.

அந்த இடம் நீர்ப் பிரதேசத்துக்குள் அமைந்திருந்த ஒரு சிறு தீவுப்பகுதியாகும். அங்கே பலவகையான நாட்டு மருந்துகள் நவீன முறையில் பொதி செய்யப்பட்டிருந்தன. அங்கிருந்தோர் நன்றாகத் தமிழில் உரையாடினார்கள். வெளிநாட்டவர்கள் அங்கு வந்து மூலிகை எண்ணெய் மஸாஜ் செய்து கொள்கிறார்கள். ஒவ்வொரு விதமான மஸாஜ் செய்வதற்கு எடுக்கும் நேரமும் தொகையும் விபர அட்டையில் அச்சிடப்பட்டிருந்தன.

பயணத்தின் இடையில் மற்றொரு கரையில் தேனீர் அருந்த நிறுத்தினோம். ஒரு முஸ்லிம் பெண்மணியின் தேனீர்க்கடை அது. இந்தியாவில் எந்தக் கடையில் தேனீர் அருந்தினாலும் சுவைக்க வில்லை. காரணம் நமது நாட்டுத் தேயிலை அத்தனை சுவையானது. அந்த ருசி இந்தியத் தேயிலையில் இல்லை என்பதே எங்களது அபிப்பிராயமாக இருந்தது.

படகுப் பயணத்தில் பல்வேறு வகையான படகுகளையும் தோணிகளையும் நாங்கள் கண்டோம். ஒரு தோணியில் தொகுப்



ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வரை

பொருட்களை ஏற்றிக் கொண்டு தனது பேரப் பிள்ளையுடன் ஒரு மூதாட்டி துடுப்பு வலித்ததைக் கண்டு அதை புகைப்படம் பிடிக்க நினைத்தேன். அந்த மூதாட்டியின் தோணியைச் சற்று நெருங்குமாறு படகோட்டியைக் கேட்டுக் கொண்டபடி கமராவைக் கையிலெடுத்தேன். புகைப்படம் பிடித்தால் அந்தச் சிறு பையனுக்கு ஏதாவது கொடுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார் ஜின்னாஹ். அவனுக்குக் காசு கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று கேட்டேன். அதற்கான பதிலை ஜின்னாஹ் சொல்லவில்லை. தாஸிம் அகமதுவும் புகைப்படம் பிடித்தால் பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்றார். 'நான் கொடுக்கலாம் என்றுதான் நினைத்திருந்தேன். நீங்கள் வற்புறுத்தியதால் சும்மா ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு வைத்தேன்' என்று சால்ஜாப்புச் சொன்னேன்.

அதைக் கேட்டதும் ஜின்னாஹ் சிரித்தார் பாருங்கள் ஒரு சிரிப்பு. அது ஒரு தெய்வீகச் சிரிப்பு. அவருடன் பழக்கப்பட்ட எங்களைத் தவிர வேறு யாராவது அங்கிருந்தால் பயத்தில் நீரில் விழுந்திருப்பார்கள். அந்தப் பையனுக்கு ஒரு தொகையை என்னிடமிருந்து கறந்து கொடுத்து விட்டார்கள்.

இந்தப் படகுப் பயணம் முடியும் வரை நாங்கள் கிட்டத்தட்ட அந்தரத்தில் மிதப்பது போன்ற சந்தோஷம் நிறைந்திருந்தது. நீர்ப்பயணம் வாழ்வின் நெருக்குதல்களில் இருந்து நமது சிந்தையைத் திசை திருப்பி ஒரு இலேசானதும் திருப்தியுற்றதுமான வாழ்வின் பக்கத்துக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்கிறது என்று ஒரு உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. ஆறுகளும் கடலும் தமக்குள் வைத்திருக்கின்ற அதிசயங்களில் ஒரு சிறு வீதத்தையே அதன் மேற்பரப்புகளில் நமக்குக் காட்டுகின்றன என்று நான் நினைக்கிறேன். தொடுவான் வளைவையும் நீர்ப்பரப்பின் எல்லையில் அஸ்தமிக்கும் சூரியனையும் கண்டு தன்னை மறந்து நிற்காதவர் யார்தான் உள்ளனர்?

அடுத்த நாள் மைசூருக்குச் சென்று விட வேண்டும் என்று

தீர்மானித்திருந்தோம். அன்றிரவு உணவுக்குப் பின்னர்தான் அதற்கான பயண வழிகள் பற்றித் தேட ஆரம்பித்தோம். சொகுசு பஸ்கள் கூட எர்ணாகுளத்திலிருந்துதான் புறப்படுகின்றன என்று அறிந்தோம். வேறு வழியின்றி அடுத்த நாட்காலை எர்ணாகுளத்துக்குச் சென்று அங்கிருந்து தோதுப்பட்ட வழி எதுவோ அதன்படி முடிவெடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்தோம்.

நாங்கள் வேகமாக நடந்து போகும் போது நம்முடன் வருகின்ற ஒருவர் குறைந்திருப்பது எமக்குப் புரியவரும். அவர் - தாஸிம் அகமதுதான். சிலவேளை ஆளைக் காணாமல் அப்படியே பாதையோரத்தில் காத்திருப்போம். வரும்போது ஏதாவது ஒரு பொருளுடன் அல்லது வித்தியாசமான ஒரு தகவலுடன் திரும்பி வருவார். அன்றிரவு அவர் திரும்பி வந்தது ஒரு சீப்பு நேத்திரம் பழங்களுடன். நான் கோபத்தில் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டேன். ஆனால் பழங்களைச் சாப்பிடும் போது சிரித்துக் கொண்டே சாப்பிட்டேன். இலங்கையில் ஒரு நேத்திரம் பழம் 160.00 ரூபாய் முதல் 225.00 ரூபாய் வரை விற்கிறது என்று சொன்ன அவர் ஒரு கிலோ பழத்துக்கும் இந்தியப் பணத்தில் 20.00 தான் கொடுத்து வாங்கிய

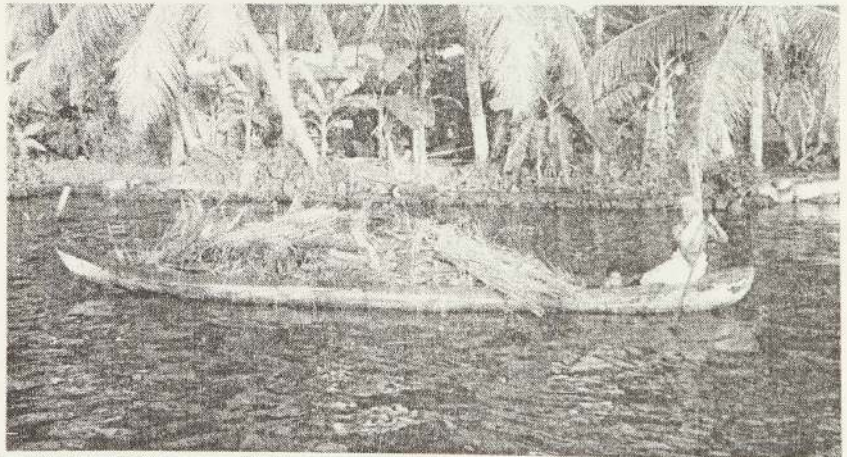


ஸ்ரீலங்காவிழிநந்து ஸ்ரீலங்கியட்டணம் வரை

தாகச் சொன்னார். அதாவது இலங்கைக் கணக்கில் 50.00 ரூபாய்தான்.

காலை 8.00 மணிக்கு ஆலப்புழை பஸ் நிலையத்துக்கு வந்து 30 நிமிட நேரம் காத்திருந்து கூட்டமில்லாத பஸ் ஒன்றில் ஏறி எர்ணாகுளம் வந்தடைந்தோம். காலைச் சாப்பாட்டுக்காக ஒரு கடையில் நுழைந்தால் அங்கும் அப்பம்தான் தெரிவுக்குரிய எங்களது உணவாக இருந்தது. சாப்பிட்டு விட்டு மைசூர் செல்வதற்கான வழிகளை அந்தக் கடையிலேயே விசாரித்தோம். கோழிக்கோட்டுக்கு ரயில் மூலம் சென்று அங்கிருந்து பஸ் பிடிக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். எர்ணாகுளம் ரயில் நிலையத்தை அடைந்த போது 11.00 மணிக்கு கோழிக்கோடு செல்லும் ரயில் இருந்தது. முதலாம் வகுப்புப் பயணச் சீட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு ரயில் புறப்படும் வரை வழமை போல ரயில் நிலையப் புத்தகக் கடை, சிற்றுண்டிக் கடை யென்று உலாவினோம்.

ரயிலில் எங்களுக்கு என்ன அதிர்ஷ்டமோ தெரியவில்லை. இந்த ரயிலிலும் எமது அறுவர் பகுதிக்குள் எவரும் பயணச் சீட்டுடன் நுழையவில்லை. நாம் அமர்ந்த பிரிவு கதவுடன் கூடியது. அவசிய



மானால் மூடிவிட்டு உறங்கிக் கொள்ளக் கூடியது. இரண்டு முறை பயணச் சீட்டுப் பரிசோதகர்கள் வந்து சென்றனர். மதிய உணவு வேண்டுமா என்று கேட்டு வந்த இளைஞனிடம் மரக்கறி புறியாணிக்கு ஆர்டர் கொடுத்தோம். ஆனால் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு ஐந்து நிமிடங்களுக்கு முன் மற்றொரு இளைஞன் வந்து "நீங்க நாலு வெஜிடபிள் புறியாணிங்களா சார் ஆர்டர் பண்ணீங்க?" என்று கேட்டான். ஆம் என்ற போது, புறியாணி முடிந்து விட்டதாகச் சொல்லி இரண்டு புறியாணிகளையும் இரண்டு சோற்றுப் பார்சல்களையும் தந்து பணம் பெற்றுச் சென்றான்.

உணவைப் பிரித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது எம்மிடம் ஆர்டர் எடுத்த இளைஞன் எமக்கான புறியாணிப் பார்சல்களுடன் வந்து நாங்கள் சாப்பிடுவதைப் பார்த்து அதிர்ந்து நின்றான். நாங்கள் நடந்ததைச் சொன்னோம். அவர்களுக்குள் நடக்கும் வியாபாரப் போட்டி இது. தந்திரமான வியாபாரம்!

பிற்பகல் 3.00 மணியளவில் கோழிக்கோட்டை அடைந்தது ரயில். இறங்கினால் வாகனமயமாக இருந்தது. ரயில் நிலையத்தில் மோட்டார் சைக்கிள்கள் ஆயிரக் கணக்கில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. தூர இடங்களில் வேலைக்குச் செல்பவர்களது மோட்டார் சைக்கிள்களாக அவை இருக்க வேண்டும். நெருக்கமான பாதையைக் குறுக்க றுக்கவே சிரமமாக இருந்தது. பதினைந்து நிமிடம் தாமதித்து நின்று ஒருவாறு கைகளைக் காட்டிப் பாதையைக் கடந்து ஓர் ஓரத்துக்குச் சென்று நின்று பஸ் நிலையம் செல்ல ஆட்டாவொன்றை நிறுத்தி னோம். கோழிக்கோட்டில் நால்வர் ஒரு ஆட்டாவில் பயணம் செய்ய முடியாது. எனவே இரண்டு ஆட்டாக்களை நிறுத்தி ஏறிப் புறப்படு வதற்குள் போதும் போதுமென்றாகி விட்டது.

ஆட்டாப் பயணங்களில் மிக நிதானமான ஓட்டத்தைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. முண்டியடிப்பது, பொதுமக்களுக்கும்

ஏனைய வாகனங்களுக்கும் அசௌகரியம் ஏற்படும் விதத்தில் ஓட்டுவது போன்றவற்றை அங்கு எம்மால் காணமுடியவில்லை.

கோழிக்கோட்டுக்கும் மைசூருக்குமிடையில் ரயில் பாதை கிடையாது. அப்படிப் போவதானால் தலையைச் சுற்றி மூக்கைத் தொட்டுத்தான் போக வேண்டும். இந்த விபரங்களை ரயிலிலேயே பெற்றுக் கொண்ட நாம் பஸ் நிலையத்தை அடைந்தோம். நான்கு மணிக்கு மைசூர் செல்லும் பஸ் புறப்படும் என்ற தகவல் கிடைத்தது.

சொகுசு பஸ் சேவை உண்டா என்று முன்பதிவு மேற் கொள்ளும் நபரிடம் கேட்டேன். நடிகர் விஜயைப் போல வாயைத் திறக்காமல் 'பஸன்ஜர்...' என்று ஏதோ சொன்னார். மீண்டும் கேட்ட போது மீண்டும் அந்தச் சொல் மட்டுமே 'ஆம்' என்ற தலையாட்டத்துடன் வெளிவந்தது. பஸ் வந்து நின்ற பிறகுதான் அதில் 'ஃபாஸ்ட் பெசஞ்சர்' என்று எழுதப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. அதாவது நமது கடுகதி அல்லது 'லிமிட்டட் ஸ்டொப்' என்று அர்த்தம். ஏறினால் அதில் சொகுசும் இல்லை, சுண்ணாம்பும் இல்லை. ஏனைய பஸ்களை விட ஆசனங்கள் சற்று உயரத்தில் இருந்தன. அவ்வளவுதான்!

கோழிக்கோட்டில் 'மாத்யமம்' பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்குச் சென்று பி.கே.பாறக்கடவு என்ற எழுத்தாளரைச் சந்திப்பதும் எமது பயணத்தில் ஓர் அங்கமாக இருந்தது. ஏனெனில் அவரது சிறுகதைத் தொகுதியை அல் அஸூமத் மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவரைச் சந்திக்கச் சென்றால் கோழிக் கோட்டிலேயே அன்றைக்குத் தங்க நேரும் என்பதாலும் ஏற்கனவே அவருடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாது போனதாலும் முயற்சியைக் கைகழுவ வேண்டி வந்தது.

இந்த பஸ் பயணத்தில் நான் கண்ட இயற்கைக் காட்சிகள் மறக்கக் கூடிதாக இல்லை. பாதைகளும் பகுதிகளும் ஊடறுத்த கிராமங்களும் நகரங்களும் இயற்கை அழகு கொழிப்பவை.

கிட்டத்தட்ட இரண்டரை மணித்தியாலங்களாக அதாவது இருட்டும் வரை நான் பஸ் யன்னலூடாகப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டே வந்தேன். கண்டி யிலிருந்து மஹியங்கனை வழியாகச் செல்லும் போது வரும் ஊசி வளைவுகள் இங்கும் இருந்தன. ஆனால் மலையில் முக்கி முக்கி ஏறிய பஸ் இறக்கத்தில் பயணிக்காதது எனக்கு ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது.

இந்தப் பாதை தமிழ் நாட்டு எல்லைக் கூடாகச் சென்றே கர்னாடகா செல்கிறது என்று அஸமத் சொன்னார். இம்முறை அவர் கணக்கு விடுவதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. வரை படத்தைப் பார்த்த போது அது உண்மையாக இருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது. தவிர இடையில் மாநில எல்லையில் ஒரு சோதனைச் சாவடியும் அமைந்திருந்தது. பஸ்ஸிலிருந்த யாரையும் இறக்கி அங்கு சோதனை புரியவில்லை.

நான்கு பதினைந்தளவில் புறப்பட்ட பஸ் இரவு 11.00 மணிக்கு மைசூரை அடைந்தது. ஜின்னாஹ் ஏற்கனவே ஒரு முறை மைசூர் வந்த போது தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு எம்மை அழைத்துச் சென்றார். அறைக்குச் செல்வதற்கு முன் தெருவோரத்துக்குச் சென்று ஒரு காப்பி அருந்தலாம் என்ற எனது வேண்டுகோளை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். தெருவோரத் தேனீர்க்கடைக்கார வயோதிபருக்குத் தமிழ் புரியுமோ என்ற சந்தேகத்தில் காபி என்று சொல்லி நான்கு விரல்களைக் காட்டினோம். "நாலு பேரா?" என்று அவர் தமிழில் கேட்டதும் மலர்ந்து போனோம்.

தமிழில் கதைக்கத் தொடங்கியதும் புதுப் பால் பொதியுடைத்து புதுக் கோப்பி இட்டு அவர் தயார் செய்து தந்த காப்பி அந்நள்ளிரவில் அமுதமாய் இனித்தது.

சிவாஜிராவ் கெய்க்வாட் என்ற ரஜினிகாந்த் பிறந்த கர்னாடக மாநிலத்தில் 18.01.2009 அன்று எங்களது காலைப் பொழுது விடிந்தது. தங்கியிருந்த ஹோட்டல் ரிஷப்ஸனுக்கு காலை எட்டரை மணிக்கு வந்து, அங்கிருந்தவரிடம் நால்வர் சுற்றுலா செல்வதற்குப் பொருத்தமான ஒரு வாகனம் ஏற்படுத்தித் தருமாறு கோரினோம்.

பத்தாவது நிமிடத்தில் ஓர் இளைஞன் அங்கு வந்தான். அன்று இரவுக்குள் பார்க்க முடிந்த இடங்களுக்குச் சென்று திரும்புவதற்கு அவனது நியாயமான பணத்தொகைக்கு நாங்கள் இணங்கினோம். காலை ஆகாரம் எடுத்துக் கொள்ளும் வரை சற்றுத் தாமதமாகுமாறு அவனைக் கோரினோம். அவனோ, காலை ஆகாரத்துக்கு மிகச் சிறந்த ஓர் இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதாகச் சொல்லிப் பத்து நிமிடத்தில் வாகனத்துடன் ஹோட்டலுக்கு வந்தான். உற்சாகமிக்க அவ்விளைஞன் பெயர் சபியுல்லாஹ்.

சபி என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கைத் தொலை பேசியிலே அவன் பேசிக் கொண்டிருந்ததால் நாங்களும் அவனை சபி என்றே அழைத்தோம். சபி மிகச் சுறுசுறுப்பானவன். தைரியசாலி. கவனக் குறைவாக வாகனம் ஓட்டுவோரைச் சினந்து ஏசினான். மிகவும் மரியாதையுடன் எங்களுடன் பேசினான். ஆலப்புழை தாஜ் தீனைப் போலவே அவனது நடவடிக்கைகளில் நேர்மை தெரிந்தது. எங்களது முழுக் கட்டுப்பாட்டையும் அவனாகவே எடுத்துக்

கொண்டான். அரை குறைத் தமிழில்தான் அவனால் பேச முடிந்த போதும் நாங்கள் பேசுவதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. காலை ஆகாரத்துக்காக ஆரவாரமற்ற ஒரு முச்சந்தியில் உள்ள உயர் சைவ உணவகத்துக்கு எம்மை அழைத்துச் சென்றான். பொதுவிடங்களில் சாப்பிடச் செல்பவர்கள் மற்றவன் என்ன தின்கிறான் எப்படித் தின்கிறான் என்று வாயைப் பார்ப்பது சிலரின் பழக்கம். இந்தக் கடை அதற்கு வாய்ப்புத் தராது. தெருவைப் பராக்குப் பார்த்தவாறே அமர்ந்து சாப்பிட முடிந்தது. சுத்தமானதும் ருசியானதுமான உணவு.

இரவு பெங்களூர் செல்வதற்கு ரயில் பதிவு செய்ய வேண்டும் என்று அவனிடம் சொன்னோம். அதற்கு முன் சாமுண்டிஸ்வரி கோயிலுக்குப் போய் வரலாம் என்று அங்கு அழைத்துச் சென்றான். சாமுண்டிஸ்வரி கோவில் அமைந்திருப்பது ஒரு மலையில். அந்த மலையும் சாமுண்டி மலை என்றுதான் அழைக்கப்படுகிறது. மைசூர் நகரத்திலிருந்து 13 கி.மீ தூரத்தில் இந்த மலை அமைந்திருக்கிறது.



ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வரை

நாம் காரிலேயே கோவில் வரை பயணம் செய்யலாம். மைசூர் மகாராஜாக்கள் தங்களின் குல தெய்வமாக சாமுண்டீஸ்வரியை வழிபட்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

12ம் நூற்றாண்டளவில் இந்தக் கோவில் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று நம்பப்படுகிறது. துசேரா என்று அழைக்கப்படும் கோவில் பண்டிகை வருடத்தில் பத்து நாட்கள் நடைபெறுகிறது. நாம் அங்கு சென்ற போது காலை பத்து மணி. அப்போதும் கூட சனக்கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. மலையில் ஏறியதும் நமது கண்ணில் படுவது பதினாறு அடி உயரங் கொண்ட மகிசாசுரன் வண்ணச் சிலை. அங்கு வாழ்ந்த மக்களை மகிசாசுரனின் கொடுமைகளிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக சாமுண்டீஸ்வரி அவனைக் கொன்றதாகவும் அந்தக் கோப நிலையினை வெளிப்படுத்தும் நிலையிலேயே சாமுண்டீஸ்வரி இருப்பதாகவும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. வெளி நாட்டவர் சிலரும் வெளி மாநிலத்தவர்கள் அதிகமாகவும் அங்கு காணப்பட்டனர். மலையேறிக் கோவிலுக்குச் செல்லும் வழியில் நின்று பார்த்தால் மைசூர் நகர மொத்தமும் நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது.



மகிசாசுரன் சிலை

கோவிலிலிருந்து திரும்பியதும் ரயில் பதிவுக்கு அழைத்துச் சென்றான் சபி. அங்கு சென்று விபரத்தாள் நிரப்பி அரைக் கிலோ மீற்றர் வரிசையில் நின்றார் அல் அஸ்மத். இதற்கிடையில் காணாமல் போன தாஸிம் அகமது சென்னை செல்லும் எந்த ரயிலிலும் ஆசனம் கிடையாது என்ற தகவலுடன் வந்து சேர்ந்தார். மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து விபரம் ஓட்டப்பட்டிருந்த பலகையைக் காட்டினார். சொகுசு பஸ் ஒன்றில் பெங்களூர் சென்றால் அங்கிருந்து

சென்னைக்கு ரயில் எடுக்கலாம் என்ற சபியின் ஆலோசனை எங்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் இன்றைக்கே சொகுசு பஸ் பதிவு சாத்தியமாகுமா? எந்த வழியிலாவது அதை நிறைவேற்றித் தர சபி பொருந்தினான்.



சபியுல்லாஹ்

அடுத்த கட்டமாக மைசூர் மகாராஜாவின் மாளிகைக்குச் சென்று விட்டுப் பகலுணவின் பின்னர் ஸ்ரீரங்கப் பட்டினம் செல்லலாம் என்பது சபியின் கருத்து. அப்படியானால் பகலுணவை முடித்துக் கொண்டு ஹோட்டலை விட்டு ஒரேயடியாகக் கிளம்பினால் ஸ்ரீரங்கப் பட்டினத்தையும் பிருந்தாவன் தோட்டத்தையும் பார்த்துவிட்டு பஸ் ஏறிவிடலாம் என்று முடிவுக்கு வந்தோம். பஸ் ஏறும் இடம் பிருந்தாவன் தோட்டம் அருகே இருந்தது. சபி கைத் தொலைபேசியிலேயே பயணச் சீட்டுப் பதிவு செய்து விட்டிருந்தான்.

1973 வரை கர்னாடக மாநிலம் மைசூர் மாநிலம் என்றே அழைக்கப்பட்டு வந்தது. கர்னாடகத்தில் பெங்களூருவுக்கு உள்ள முக்கியத்துவத்தை விட மைசூருக்கு முக்கியத்துவம் அதிகம். மேற்கே அரபுக்கடல், வடக்கே மஹராஷ்ட்ரம், வடமேற்கே கோவா, கிழக்கே ஆந்திரா, தென் கிழக்கே தமிழ் நாடு, தென்மேற்கே கேரளா ஆகியவற்றை எல்லைகளாகக் கொண்டது கர்னாடக மாநிலம். கன்னட மொழி பேசும் மக்கள் தொகை கொண்ட இம்மாநிலம் 29 மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவின் 'தங்க நிலம்' (Golden Land) என அழைக்கப்படும் கோலார் தங்க வயல் இங்குதான் உள்ளது. கோலார் கர்னாடகத்தின் மாவட்டங்களில் ஒன்று.

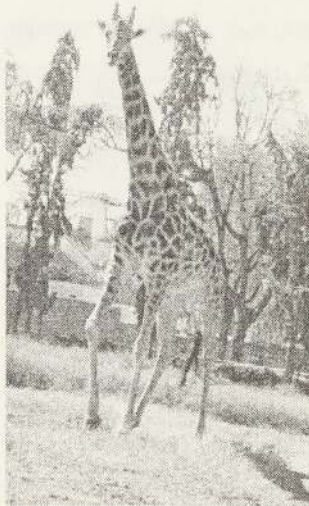
கரு - நாடு ஆகிய இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையான

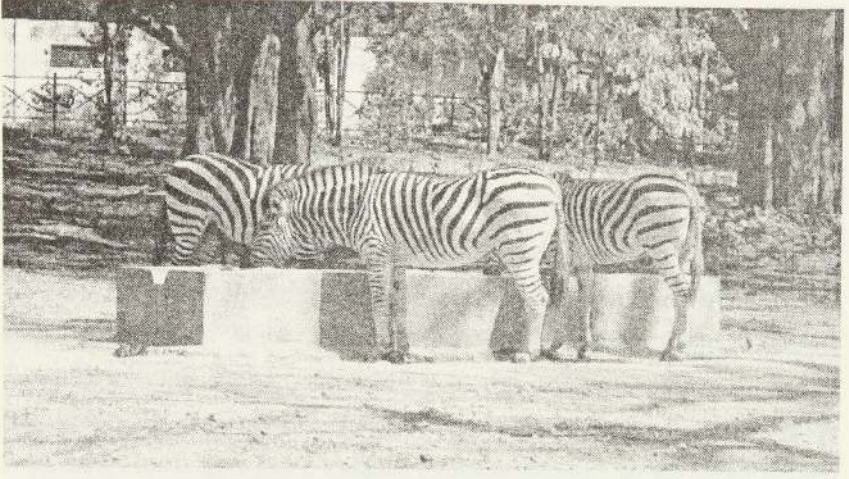
கருநாடு என்றுதான் முதலில் கர்னாடகா அழைக்கப்பட்டு வந்தது. பீடபூமி என்றும் கறுப்பு நிலம் என்றும் இதற்கு அர்த்தமாம். இந்நிலப் பரப்பின் கடந்த கால ஆட்சியாளர்களாக மௌரியர்கள் இருந்துள்ளனர். சாளுக்கியர்கள். ஹோசலாக்கள், பஹாமணி, ஆதில் ஷா அரசர்கள், சத்தவனர்கள், நந்தர்கள், பல்லவர்கள், காங்கா ஆட்சியாளர்கள் என்று ஏகப்பட்டவர்களைச் சரித்திரம் சொல்கிறது. சில ஆட்சிகளை ஆங்காங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட புதை பொருட்கள் மூலமே தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க கர்னாடக ஆட்சியாளராகவிருந்த கிருஷ்ணதேவராயர் பின்னர் விஜய நகரப் பேரரசுடன் இணைந்து கொண்டதிலிருந்து வொடேயர்களின் (உடையார்கள்?) ஆட்சிக் காலம் வரும்வரை செல்வச் செழிப்பு மிக்க இடமாகக் கர்னாடகம் திகழ்ந்திருக்கிறது. இதற்கு முன் முகம்மது பின் துக்ளக் ஹோசலாக்களின் ஆட்சிப் பகுதிக்குள் ஓர் ஆட்டம் காண்பித்துப் போயிருக்கிறார். இதற்குப் பிறகுதான் வொடேயர்களின் ஆட்சி ஆரம்பமாகிறது.

1399லிருந்து 1761 வரை நீடித்த இந்த ஆட்சியைத் தொடர்ந்து கர்னாடகம் சுல்தான் ஹைதர் அலியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வருகிறது.

மைசூர் நகரப் பகுதிக்குள்தே மிருகக் காட்சிச் சாலையும் அரும்பொருட் காட்சிச் சாலையும் உள்ளன அரும்பொருட் காட்சிச் சாலையை விட மாளிகையைப் பார்த்தாலே போதும் என்றான் சபி. மிருகக் காட்சிச் சாலையில் இறக்கி விட்டு ஒரு மணி நேரத்துக்குள் வந்து விடுங்கள் என்றான். உள்ளே நிழல் மரங்களுடன் கூடிய மிகவும்





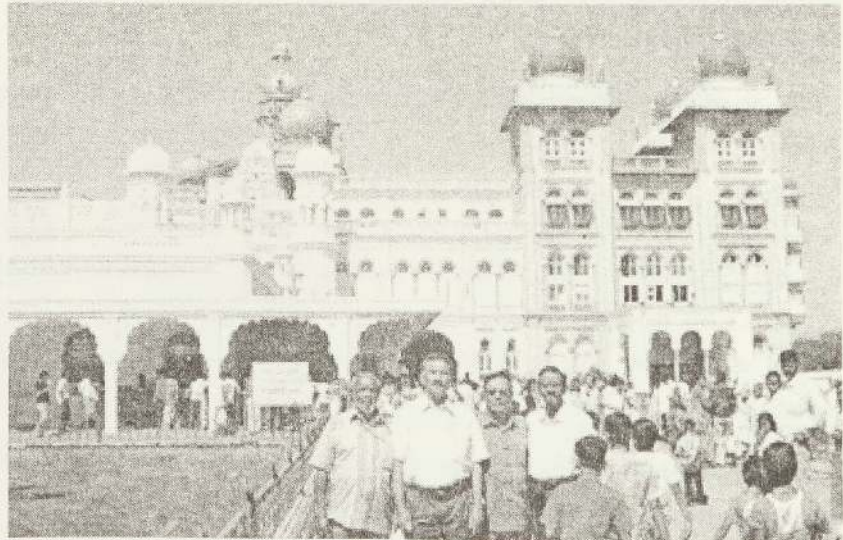
விசாலமான பாதைகள். தூரம் நடப்பது சிரமமாக இருந்த காரணத்தால் அரை மணித்தியாலத்துள் முடித்துக் கொண்டோம். அங்கிருந்த வரிக்குதிரைகளும் ஒட்டகச்சிவிங்கிகளும் கண்ணைக் கவரக் கூடியவை. திரும்பி வரும் போதுதான் விரும்பியேரைச் சிறிய வண்டிகளில் ஏற்றிச் சுற்றிக் காட்டுகிறார்கள் என்பது தெரிய வந்தது. வண்டிக்கு வேறு கட்டணம்.

நேரே தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்குச் சென்று அறையைக் காலி செய்தோம். பயணப் பொதியாக எம்மிடமிருந்தது ஆளுக்கு ஒரு இழுவைப் பெட்டி மாத்திரமே. தானிம் அகமதுவுக்கு ஒரு லெதர் ஜோல்னாப் பை மேலதிகமாக இருந்தது. அதில் அவர் என்னதான் வைத்திருந்தாரோ தெரியவில்லை, அதை எந்த இடத்திலும் கைநழுவ விடமாட்டார். நான்கு பொதிகளையும் காரின் பின்பகுதிக்குள் வைத்து விட்டு மைசூரின் சிறந்த உணவு விடுதி ஒன்றுக்குச் செல்லுமாறு சபியைக் கேட்டுக் கொண்டோம்.

பகலுணவின் போது எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் சபி எங்களுடன் சமதையாக உட்கார்ந்து உணவருந்த மறுத்து விட்டான்.

மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டதும் மைசூர் மாளிகைக்குச் சென்றோம். மைசூர் நகரத்துக்கு 'மாளிகைகளின் நகரம்' என்று ஒரு சிறப்புப் பெயர் உண்டு. மைசூர் மாளிகை, மைசூர் நகரத்தினதும் கர்னாடக மாநிலத்தினதும் முக்கியமான சுற்றுலாத் தலங்களில் ஒன்று. கடந்த கால மைசூரின் ஞாபகச் சின்னங்களில் பிரதானமான ஒன்றாக இம்மாளிகை கருதப்பட்டு வருகிறது. ஹைதர் அலி மற்றும் அவரது புத்திரர் திப்பு சுல்தான் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் இம்மாளிகை முதலில் கட்டப்பட்டது. அவர்களது வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு வொடேயர்கள் ஆட்சியில் இஸ்லாமிய கட்டடக்கலை நயத்தை மாற்றி இந்துக் கட்டடக்கலை நயத்துக்கு ஏற்ப அதைத் திருத்தி அமைத்தார்கள். வழிபாட்டுத் தலம் அமைக்கப்பட்டு ஹிந்து மதத் தெய்வ உருவங்கள் அங்கு வைக்கப்பட்டன.

ஒரு முறை நிகழ்ந்த மின்னல் தாக்குதலால் மாளிகை பெருஞ்சேதமுற்று மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டது. 1897ல் ஐயலக்ஷ் மன்னி என்ற அரசியின் திருமணத்தின் போது மாளிகையில்



அஷ்ரஃப் சிவராஜ்

தீப்பிடித்தது. அதன் பிறகு மகாராணி கெம்பா நஞ்சம்மணி வாணி விலாச சன்னிதான என்பவர் பிரிட்டிஷ் பொறியியலாளரான ஹென்றி இர்வினிடம் மாளிகையைத் திருத்தியமைக்கப் பொறுப்பளித்தார். 1912ல் இப்பணி முடிவுற்றது.

இப்போதைக்கு அதன் கலை வடிவம் இந்து, முஸ்லிம், ராஜ்புத், கோத்திக் வடிவங்களைக் கலந்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது எனக் குறிப்புகள் சொல்லுகின்றன. கண்ணைக் கவரும் கண்ணாடி அலங்காரங்கள் மற்றும் ஓவியங்களால் நிறைந்துள்ளது இந்த மாளிகை. மாளிகையைச் சூழவுள்ள நிலப்பரப்பு மிகவும் விசாலமானது. அத்தாணி மண்டபம், விசாரணை மண்டபம், அணிவகுப்புப் பார்வையிடுமிடம் என்று வெகு நேர்த்தியாக இக்கட்டடம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

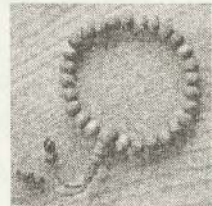
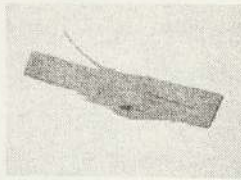
தினமும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அங்கு வருகை தருகிறார்கள். வரிசையில் ஒருவர் ஒருவராக நகர்ந்து பார்வையிடும் படியான வழிகளை அமைத்திருக்கின்றனர். வொடேய அரச பரம்பரையின் படங்கள், சுவர்ச் சித்திரங்கள், பயன்படுத்திய சில பொருட்கள் ஆகியன அங்குள்ளன.

மூன்று மாடிகள் கொண்ட இம்மாளிகைக்குப் பின்னால் ஏதோ பார்க்க வேண்டிய அம்சங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஏறக்குறைய முப்பது பேர் கொண்ட வரிசை நின்றிருந்தது. அங்கு எறித்த வெய்யில் மண்டையைப் பிளந்தது. பின்பகுதியில் பல்வேறு வகையான சந்தனப் பொருட்கள் மற்றும் குளிர்பானம், ஐஸ்கிரீம் போன்ற வகையறாக்களும் விற்பனைக்கிருந்தன. அக்கடைகளில் சில சந்தனப் பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டோம். மாளிகை முன்றலில் சில்வர் நகைகள் மற்றும் பல்வேறு கைவினைப் பொருட்களைக் கைகளில் ஏந்தி விற்கிறார்கள். பழ வகைகள் மற்றும் நொறுக்குத் தீனிகள் போன்றவையும் விற்பனைக்கிருந்தன.

மைசூர் என்றதும் நமக்குப் பருப்பு, சந்தனம், சில்க் (பட்டு) ஆகியனவே நினைவுக்கு வரும். சில்க்கைப் பொறுத்தவரை இந்தியாவின் வெவ்வேறு இடங்களில் தயாரிக்கப்படுகிறது. உண்மையில் ஆந்திரப் பிரதேசத்திலுள்ள நல்கொண்டா மாவட்டத்தில் உள்ள பூதான் பொச்சம்பள்ளி என்ற இடம்தான் 'சில்க் நகர்' என்றே அழைக்கப்படுகிறது. அதனையடுத்து முறையே தமிழ் நாட்டில் உள்ள காஞ்சிபுரம், தர்மாவரம் மற்றும் மைசூர், பீகாரிலுள்ள பகல்பூர், அஸாம் மாநிலம் ஆகிய இடங்கள் பட்டாடைகளைத் தயாரிக்கின்றன. இதில் உள்ள விசேடம் என்னவெனில் மைசூர் சில்க் அதன் தரத்தைத் தொடர்ந்து பேணி வருகிறது என்பதுதான். இதனாலேயே மைசூர் சில்க் சிறப்பாகப் பேசப்படுகிறது.

திப்பு சுல்தான் காலத்தில் வெளிநாடுகளிலிருந்து பெருந் தொகையான பட்டுப் பூச்சிகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளன. பட்டுத் தொழிலில் மைசூர் சிறக்க அவரது பங்கு முக்கியமானது. சில்க் என்றதும் நமக்கு மைசூர் ஞாபகம் வருவதற்கு அதன் தரமே காரணம். சில்க் என்றதும் சிலுக்கு ஸ்மிதாவை ஞாபகப்படுத்துபவர்கள் கோபித்துக் கொள்ள வேண்டாம்.

எங்களது கைகளில் சில சந்தனப் பொருட்களைக் கண்டதும் சபி தலையிலடித்துக் கொண்டான். அவை உண்மைக்குண்மையான சந்தனப் பொருட்கள் அல்ல என்று சாதித்தான். நாங்கள் அவற்றைப்



சந்தன மரக்கிளை- சந்தனக் கட்டை - சந்தன மணிக்கோர்வை

பெருமளவில் கொள்வனவு செய்திருக்கவுமில்லை. அங்குள்ள பிரபலமான சிலக் ஐவுளி நிலையம் ஒன்றுக்குச் சென்றோம். அங்கு நானும் ஜின்னாஹ்வும் சிலக் சாறிகளை வாங்கினோம். சாரிகளைத் தேர்வதில் ஜின்னாஹ் வல்லவர். அவரது தேர்வைப் பார்த்தால் ஏற்கனவே புடவைக் கடை நடாத்தினாரோ என்றும் கூட ஒரு சந்தேகம் வரும். பயணம் முழுக்க நான் சாறிகள் வாங்குவதற்கு அவரது தயவைத்தான் நாடினேன்.

மற்றொரு அம்சம் சந்தனம். கர்னாடகக் காடுகளில் சந்தன மரங்கள் உள்ளதையும் அதனை வீரப்பன் முதல் அரசியல்வாதிகளின் பிளாமிகள் வரை வெட்டி விற்று வருவதையும் நாம் அறிந்திருப்பதால் இதுபற்றிய மேலதிக விளக்கங்கள் தேவையில்லை. இருந்த போதும் மைசூரில் சந்தனத்தால் தயாரிக்கப்படும் முகப்பவுடர், சோப் வகைகள் பிரசித்தி பெற்றவை. அரசினால் நிர்வகிக்கப்படும் சந்தனப் பொருட்கள் விற்பனை நிலையமொன்றுக்கு சபி எங்களை அழைத்துச் சென்றான். எங்கும் சந்தன வாசம். சந்தனக் கட்டைகளால் உருவங்கள் செதுக்கப் பட்டிருந்தன. வகை வகையான சந்தனப் பொருட்கள் விற்பனைக் கிருந்தன. சந்தன மரச்சட்டம் அமைந்த படங்கள், விதம் விதமான சோப் வகைகள், சந்தன அத்தர், சந்தன எண்ணெய் என்று ஏராளம்.

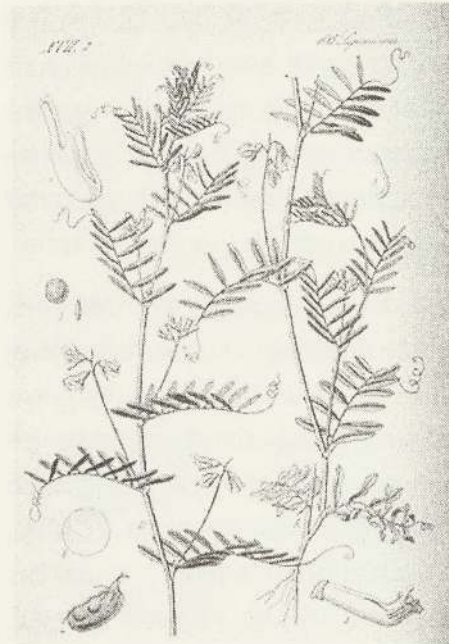
எல்லாவற்றையும் முடியுமான வரை முகர்ந்து பார்த்தோம். சில பொருட்களை வாங்கினோம். முகர்ந்து பார்த்த அளவுக்கு பொருட்கள் வாங்கியிருந்தால் கப்பலில்தான் எடுத்துவர நேர்ந்திருக்கும். கர்னாடக அரசு தனது செல்வமான சந்தனத்தைச் சட்டப்படி விற்கும் அந்த இடத்தில் உண்மையான சந்தனம் இருக்கும் என்று நான் வலுவாக நம்பினேன். இந்தியாவில் இதுவரை 27 ஜி.ஐ. சான்றிதழ்கள் (Geographical Indications Registry) வழங்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றில் 12 சான்றிதழ்கள் மைசூர் சந்தனப் பொருட்களுக்குக் கிடைத்துள்ளன.

வைத்தியர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் டாக்டர் தானிம் அகமது. சட்டென்று எதிலும் மாட்டிக் கொள்ள மாட்டார். ஒரு பூனையைப் போல் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கை வைத்தாரானால் அது சரியாக இருக்கும். அங்கிருந்த சந்தன எண்ணெயை முகர்ந்து விட்டு என்னிடம் இது உண்மையானதாக எனக்குத் தெரியவில்லை என்று காதுக்குள் குசுகுசுத்தார். நான் மீண்டும் எனது பற்களை நற நற என்று கடித்தேன். அவருக்குத் தெரியாமல்தான்!

கோழிக்கோட்டிலிருந்து மைசூருக்கு வரும் வழியில் இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக மைசூருக்குள் உள்ள கடையொன்றில்தான் பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. அக்கடையிலும் சரி, மைசூரின் ஏனைய கடைகளிலும் சரி பருப்புக் கறியை நம்மால் காணவே முடியவில்லை. உண்மையான

காரணம் என்னவெனில் மைசூர் பருப்பு என்று நாம் சொல்லுவதன் உண்மையான பெயர் மஸூர் பருப்பு என்பதாகும். மைசூருக்கும் அதற்கு முள்ள தொடர்பு மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கு முள்ள தொடர்புதான். இப் பருப்பு இந்தியாவில் விளைவது உண்மைதான். ஆனால் நாம் நினைப்பது போல மைசூரில் இல்லை.

2007ம் ஆண்டின் புள்ளி விபரங்களின் படி 14 லட்சம் தொன் பருப்பு இந்தியாவில் விளைந்திருக்கிறது.



மஸூர் பருப்புத் தாவரம்

பருப்பு விளைச்சலில் முறையே கனடா, துருக்கி, சீனா, சிரியா, நேபாளம், அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, பங்களாதேஷ், ஈரான் ஆகியன அடுத்தடுத்த இடங்களை வகிக்கின்றன.

ஆனால் மைசூர்ப்பாகு என்ற ஒரு தின் பண்டம் இருக்கிறது. சர்வதேச அளவில் இத்தின் பண்டம் பெயர் பெற்றது. நம்மூர்ப் பெண்கள் கூட இதை அறிவார்கள்.



க்ரிஷ் கர்னாட்

கர்னாடகம் இந்திய இசைத்துறைக்குப் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளதாகக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. இளையராஜா, ரஹ்மான் ஆகியோரின் இசையுடன் மட்டுப்பட்ட நமக்கு இது பற்றிப் பெரிதாக எதுவும் தெரியாது. ஹிந்துஸ்தானி மற்றும் கர்னாடக இசைத்துறைக்கு கர்னாடக மாநிலத்தின் பங்களிப்பு மகத்தானது என்று தெரியவருகிறது. ஆனால் கர்னாடக இசை என்பது கர்னாடக மாநிலப் பெயரோடு சம்பந்தப்பட்டது அல்ல.

இவ்வாறாக் கட்டுரையை ரஜினி காந்தின் பெயருடன் துவங்கினேன் என்பதை அவதானித் திருப்பீர்கள். இந்தியா முழுக்கவே சினிமா மயமாக மாறியிருக்கிறது. தீவிர இலக்கியக் காலாண்டுச் சஞ்சிகையில் நடிகையின் அரை நிர்வாணப் படம் இருக்காதே தவிர ஒரு சினிமா விவரணமாவது இடம் பெற்று வருகிறது. எனவேதான் ரஜினியின் பெயரோடு கர்னாடகத்தை அறிமுகப்படுத்த முன் வந்தேன். கர்னாடகம் சினிமாத்துறைக்கு இன்னும் பலரைத் தந்திருக்கிறது.

பெரோஸ்கான், குருதத், க்ரிஷ் கர்னாட், எம்.ஆர்.விட்டல், ராஜ்குமார், கல்யாண் குமார், விஷ்ணு வர்தன், சரோஜாதேவி, சித்தலிங்கையா, சுனில் ஷெட்டி, தீபிகா படுகோனே, ஷில்பா ஷெட்டி, தேர்தல் பிரசாரத்துக்காகச் சென்று ஹெலிகொப்டர் விபத்தில் இறந்து

போன செளந்தர்யா..... என்று பெரும் பட்டியல் உண்டு. க்ரிஷ் கர்னாட்டை விமான நிலையத்தில் ஒரு முறை நேரடியாகச் சந்தித்த அனுபவமும் எனக்கு உண்டு.

முக்கியமான செய்தியாவது, முன்னாள் உலக அழகியான ஐஸ்வர்யாராயும் கர்னாடகத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். மங்களூரில் பிறந்த அவர் துலு மொழி பேசும் இனத்தைச் சேர்ந்தவர். திராவிடர் மொழிகளில் ஒன்றான துலு மொழி பேசுபவர்கள் கர்னாடகத்தின் உடுப்பி மாவட்டத்திலும் கேரளத்தின் கசரகாட் மாவட்டத்திலும் உள்ளனர். இருபது லட்சம் பேர் இம்மொழி பேசக் கூடியவர்களாக இருப்பதாகக் கணிப்பீடு ஒன்று தெரிவிக்கிறது.

அடுத்த முறை ஐஸ்வர்யா ராயை நேரடியாகச் சந்திக்கும் போது துலு மொழி பற்றி விபரம் கேட்க எண்ணியுள்ளேன்.

கார் மைசூர்ப் புலி திப்பு சுல்தானின் கோட்டைப் பிரதேசமான ஸ்ரீரங்கப்பட்டினம் நோக்கிப் பறந்தது.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டினம் வரலாற்றுப் புகழ் மிக்கது. காவியரி யாற்றின் அருகே ஒரு தீவு போல் அமைந்த இடம். மைசூர் நகரத்திலிருந்து 13 கி.மீற்றர் தூரத்தில் அது அமைந்திருந்த போதும் நகரத்துக்கு அண்மைய மாவட்டமான மண்டியாவுக்குள் தற்போது அடங்கியுள்ளது. ஸ்ரீரங்கப்பட்டினம் என்ற பெயர் அங்கு அமைந்துள்ள மிகப் பழங் கோவில்களில் ஒன்றான ரங்கநாத சுவாமி கோவில் காரணமாக ஏற்பட்டது. கர்னாடகத்தை ஆட்சி செய்த கங்கா ஆட்சியாளர்களால் 9ம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டது இந்தக் கோவில். பின்னர் ஹோசலா ஆட்சியாளர்களாலும் விஜய நகர ஆட்சியாளர்களாலும் திருத்தியமைக்கப்பட்டது.

சுல்தான் பத்தேஹ் அலி திப்பு பற்றி எழுதப்பட்ட ஒரு நூலைப் படிக்க நேர்ந்த போது அவர் என்னை ஆட்கொண்ட அரசராகி விட்டார். வரலாற்றில் வந்து போகும் ஆட்சியாளர்களுள் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வரம் பெற்ற ஓர் அற்புதமான ஆட்சியாளர் அவர். இன்றைக்கும் நாளைக்கும் உள்ள ஆட்சியாளர்கள் சிறந்த அரசு செய்ய வேண்டுமாயின் அவரை முழுமையாகப் படிக்க வேண்டும். அவர் ஒரு சிறந்த நிர்வாகி, கல்விமான், இலக்கிய ஆர்வலர், நீதியாளர், சமூக நல்லுறவாளர். ஆனால் எதிரிகளுக்குச் சிம்ம சொப்பனம். நல்லாட்சி

என்பதற்கும் நாட்டுப் பற்று என்பதற்குமான அழிவற்ற குறியீடு அவர்.

இந்த உலகில் இருநூறு வருடங்கள் ஓர் ஆடுபோல வாழ்வதை விட இரண்டு நாட்கள் ஒரு புலியைப் போல வாழவே விரும்புகிறேன் என்று திப்பு சொன்னதாகத் தனது A View of the Origin and Conduct of the War with Tippoo Sultan, என்ற தனது நூலில் Alexander Beatson தெரிவித்துள்ளார்

நாட்டைப் பிடிக்க வந்த வெள்ளைக்காரனோடு சமரசஞ் செய்து கொள்ள அவர் மறுத்தார். சமரசஞ் செய்திருந்தால் இன்றும் கூட அவரது பேரப் பிள்ளைகள் ராஜ அலங்காரங்களோடு வாழ்ந்திருக்க முடியும். மைசூர் என்ன இந்தியாவின் ஒரு பகுதி யிலேயே அவரை ஆட்சியாளராக வைத்து வெள்ளைக்காரர்கள் அழகு பார்த்திருப்பார்கள். ஆனால் கோழையாகவோ பொம்மையாகவோ அவர் வாழ விரும்பவில்லை. அந்நியனுக்கு அடிமைப்பட்டுப் பெயரும் புகழும் கொண்டு வாழ்வதை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எனவேதான் எதிர்த்து நின்றார். ஏனைய ஆட்சியாளர்களைப் போல, தலைவர்களைப் போல தான் பதுங்கியிருந்து கொண்டு படையை அனுப்பி விட்டுப் போர் புரியவில்லை. அவர் களத்தில் நின்றார். எதிரிகளை நேரடி யாக எதிர் கொண்டார்.



ஸ்ரீரங்கநாதர் கோவில்

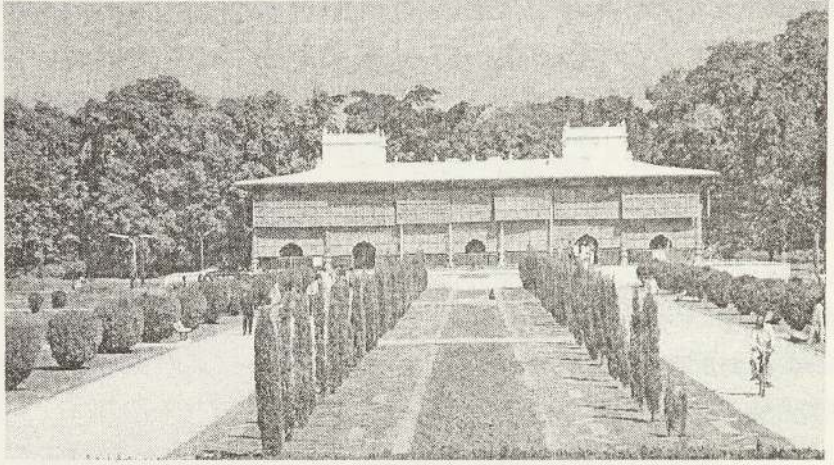
அவரது ராஜாங்கத்துக் கோட்டைக்குள் காவிரி ஆற்றங்கரையில் ஓர் இரகசிய வழி இருந்தது. இன்றுங் கூட அந்த வழி எங்கே செல்கிறது என்று யாருக்கும் தெரியாது. அந்த வழி எங்கே செல்கிறது

என்று திப்புவுக்கும் மற்றொரு நபருக்குமே தெரியும் என்கிறார்கள். ஆபத்துத் தன்னைச் சூழ்ந்து விட்ட நிலையிலும் கூட அந்த வழியால் அவர் தப்பிச் செல்ல முயலவில்லை. அது பற்றி நினைக்கவும் இல்லை. நேரடிப் போரில் அவர் இறந்த போது இறந்த ஏனைய அவரது சிப்பாய்களுடன் கிடந்த அவரது உடலைத்தான் கண்டெடுத்தார்கள். அவரது உடல் கிடந்த இடத்தை மரியாதையுடன் அடையாளப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். இன்றும் கூட ஆயிரமாயிரம் மக்கள் அந்த இடத்தை மரியாதையுடனும் கௌரவத்துடனும் தரிசித்துச் செல்கிறார்கள். நாமும் நமது பாதணிகளைக் கழற்றி விட்டு அந்த இடத்தில் அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தினோம்.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்திலுள்ள 'தாரியா தவுலத் பக்' (Daria Daulat Bagh) என்ற இடம் திப்புவின் கோடைகால வாசஸ்தலமாக இருந்தது. காவேரிக் கரையின் ஓரத்தில் பிரம்மாண்டமான நிலப்பரப்பின் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் இந்த இடம் திப்புவின் தந்தையான ஹைதர் அலியினால் 1874ல் கட்டப்பட்டது. இந்தோ -



திப்புவின் உடல் கிடந்த இடம்



தாரியா தெளலத் பக்

முஸ்லிம் கட்டடக் கலைக்கிணங்க முழுவதும் தேக்கு மரங்களினால் ஆன இந்தக் கட்டடத்தை வெளியே இருந்து பார்த்தால் பிரம்புத் தட்டிகளினால் ஆனது போல் தோற்றமளிக்கும். ஹைதரின் ஆட்சியில் கடல் வணிகத்தில் கிடைத்த லாபங் கொண்டு இது அமைக்கப் பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. தற்போது திப்பு சுல்தான் அருங் காட்சியகமாக மாற்றப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கட்டடத்துள் திப்புவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சித்தரிக்கும் படங்கள், அவர் பயன்படுத்திய வாட்கள், சிறு பீரங்கி, துப்பாக்கிகள் மற்றும் இன்னோரன்ன பொருட்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. வரையப்பட்ட திப்புவின் முழுப் படம் ஒன்று கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. புகைப்படம் எடுக்க வேண்டாம் என்ற அறிவிப்புகள் ஆங்காங்கே காணப்பட்ட போதும் கைத் தொலைபேசியைப் பயன்படுத்தி இரகசியமாகப் பலர் புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்கின்றனர். 1959ம் ஆண்டு தாரியா தவ்லத் பக், இந்திய தேசிய ஞாபகச் சின்னங்களில் ஒன்றாக அறிவிக்கப்பட்டது.

வழமையாகத் தாம் புகுந்த நாடுகளைக் கொள்ளையிட்டுச்

செல்வது பிரிட்டிஷாரின் பண்பு என்பது உலகறிந்ததே. இங்கேயும் அது நடந்தது. திப்புவின் செல்வங்கள் எதையும் அவர்கள் விட்டு வைக்கவில்லை. திப்பு பயன்படுத்திய பல பொருட்களை அவர்கள் களவாடிச் சென்றிருந்தனர். திப்பு பயன்படுத்திய மூன்று வாட்களில் ஒன்று பின்னர் பிரிட்டிஷ் இராணுவ அதிகாரியொருவரால் மைசூர் மகாராஜாவுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கப்பட்டது. 1920 அந்த வாள் காணாமல் போய் 1985ல் மீண்டும் கண்டெடுக்கப்பட்டு தாரியா தவ்லத் பக்கில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த வாளைப் புகைப்படம் எடுக்க வேண்டும் என்று ஜின்னாஹ் ஆசைப்பட்டார். ஆனால் மறைத்துக் கூட புகைப்படம் எடுக்க முடியாத இடத்தில் அது வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வாளின் கீழ் திப்பு பற்றியும் வாட்கள் பற்றிய குறிப்பும் காணப்பட்டது. பொலிஸார் அந்த இடத்தில் காவல் நின்றனர். எனவே பொலிஸாரை அணுகி நாம் இலங்கையிலிருந்து வந்திருப்பதாகச் சொன்னோம்.

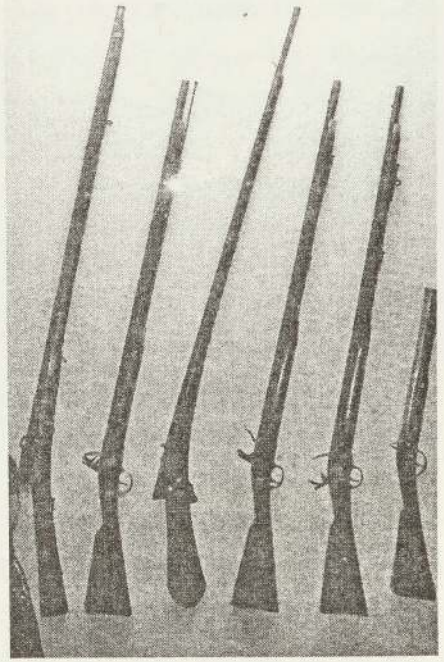


திப்புவின் கோட்டை வாயில்களில் ஒன்று



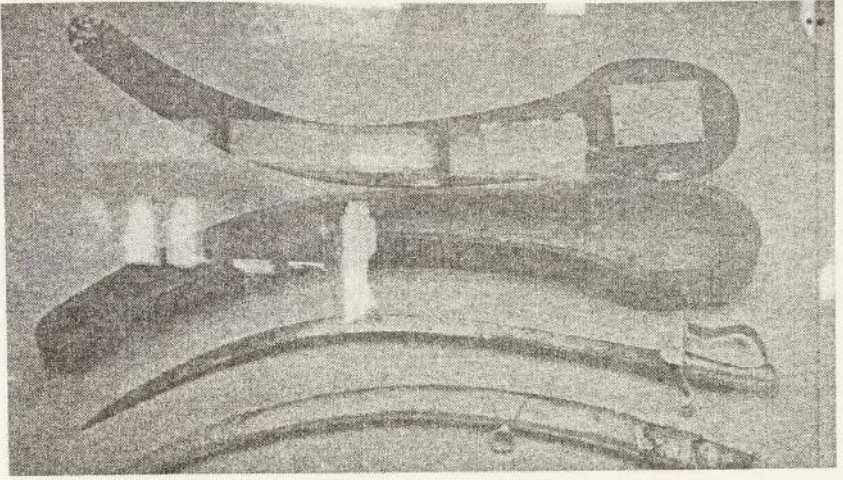
திப்புவின் பீரங்கி

ஜின்னாஹ்வைச் சுட்டிக் காட்டி
 “இவர் எமது நாட்டின் மூத்த
 தமிழ்க் கவிஞர். திப்பு பற்றி ஒரு
 காவியத்தைத் தமிழில் எழுதிக்
 கொண்டிருக்கிறார். இந்த
 வாளைப் புகைப்படம் எடுக்க
 அனுமதித்தீர்களானால் நன்றாக
 இருக்கும்” என்று சொன்னோம்.
 அங்கிருந்த ஒரு பொலிஸ்
 அதிகாரி முன் வந்து அவ்வாள்
 வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தின்
 முன்னால் இருந்த தடைகளை
 நீக்கிப் புகைப்படம் எடுத்துக்
 கொள்ள அனுமதியளித்தார்.



உண்மைக் குண்மையாக

பிரிட்டிஷார் திப்புவின பெயரைக் கேட்டால் உடல் நடுங்கும் அளவு
 அவர் மீது பயங்கொண்டிருந்தார்கள். 1799 மே மாதம் 4ம் திகதி அவர்
 போரில் பலியான பிறகு வொடேயர் பரம்பரையில் எஞ்சியிருந்த
 சின்னஞ் சிறுவனான 3ம் கிருஷ்ராஜா வொடேயரை பிரிட்டிஷ் அரசு
 மைசூர் அரியணையில் ஏற்றியதிலிருந்து திப்பு மீது அவர்கள்
 எத்தகைய கோபம் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதைப் புரிந்து
 கொள்ளலாம். உலக வரலாற்றில் முதன் முதலில் யுத்தத்தில் ரொக்கட்
 தாக்குதல் நடத்திய திறமைசாலி திப்பு சுல்தான். திப்புவின வீழ்ச்சிக்குப்
 பிறகு திப்புவின நாமமே சரித்திரத்தில் இருக்கக் கூடாது என்று
 பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் செயற்பட்டார்கள். ஸ்ரீரங்கப் பட்டினக்
 கோட்டை முற்றாகத் தகர்க்கப்பட்டது. இப்போதும் கூட வெறும் கல்
 மேடுகளாகப் பல இடங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒரு கோட்டை



திப்புவின வாட்கள்

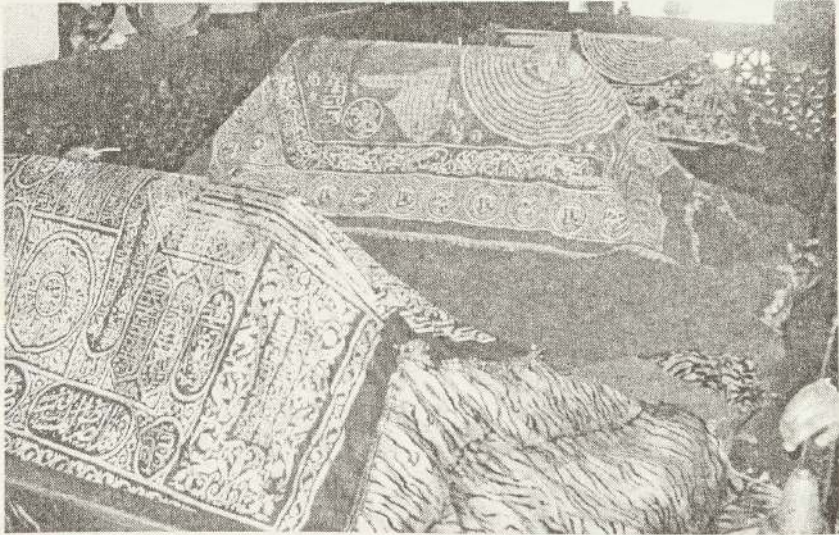
அங்கிருந்தது என்பதற்கு எந்த அத்தாட்சியும் இல்லாமல் அதனைத் தகர்த்தெறிந்தது பிரிட்டிஷ் அரசு. அவரது கோட்டைக்குப் புகும் வழிகளில் ஒன்று தவிர வேறு எதையும் அங்கு காண முடியாது. தகர்க்கப்பட்ட கோட்டைப் பிரதேசம் கூடச் சரியாகப் பாதுகாக்கப் படவில்லை என்பது வருத்தத்துக்குரியது. நாட்டுப் பற்று மிக்க ஒரு தேசிய வீரன் வாழ்ந்த இடத்தைப் பாதுகாக்கத் தெரியாத தேசமாக இந்தியாவை அந்த இடத்தில் நம்மால் காணமுடிகிறது.

'கும்பாஸ்' என்பது திப்பு சுல்தானின் அடக்கஸ்தலம். இங்கு திப்பு சுல்தான், அவரது தந்தை ஹைதர் அலி மற்றும் திப்புவின தாயார் ஆகியோர் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். நடுவே ஹைதர் அலி அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளார். திப்புவின கல்லறையை அடையாளப்படுத்த அக்கல்லறை மேல் புலியின் உடலில் உள்ளவாறு வரிகள் கொண்ட பெரும் போர்வையால் போர்த்தியிருக்கிறார்கள். திப்பு மைசூரின் புலி என்ற சிறப்புப் பெயரால்தான் இன்றும் அழைக்கப்படுகிறார். இம்மூவரின் அடக்கஸ்தலங்கள் அமைந்திருப்பது கும்பாஸ்

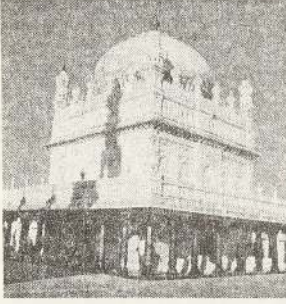
கட்டடத்தின் உள் பகுதியில். கல்லறைகளைப் புகைப்படம் எடுக்க வேண்டாம் என்று உள்ளே இருந்தவர்கள் கடுமையான தொனியில் கட்டளையிடுகிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதற்கு முன்னரே நான் புகைப்படங்களை எடுத்து விட்டேன்.

கும்பாஸ் கட்டடத்தின் வெளிப் பகுதியில் திப்புவின் புதல்வர்கள், மனைவி, மைத்துனர் மற்றும் சில உறவினர்கள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட கல்லறைகள் உள்ளன. சிலவற்றில்தான் அடக்கம் செய்யப்பட்டவர்களின் பெயர்கள் உள்ளன. ஆண்களது கல்லறைக்கும் பெண்களது கல்லறைக்கும் அவை அமைக்கப்பட்ட முறையில் வித்தியாசம் தெரியுமாறு அமைத்திருக்கிறார்கள்.

இந்த அடக்கஸ்தலங்கள் உள்ள விசால நிலப்பரப்புள் மஸ்ஜித் ஏ அக்ஸா என்ற ஒரு பள்ளிவாசலையும் திப்பு நிறுவியுள்ளார். இப்பள்ளிவாசலில் தொழுகை இடம்பெறுகிறது. கொல்கொத்தாவில்



கல்லறைகள் - முறையே திப்பு, ஹைதர் அலி, திப்புவின் தாயார்



கும்பாஸ் - திப்புவின கல்லறை

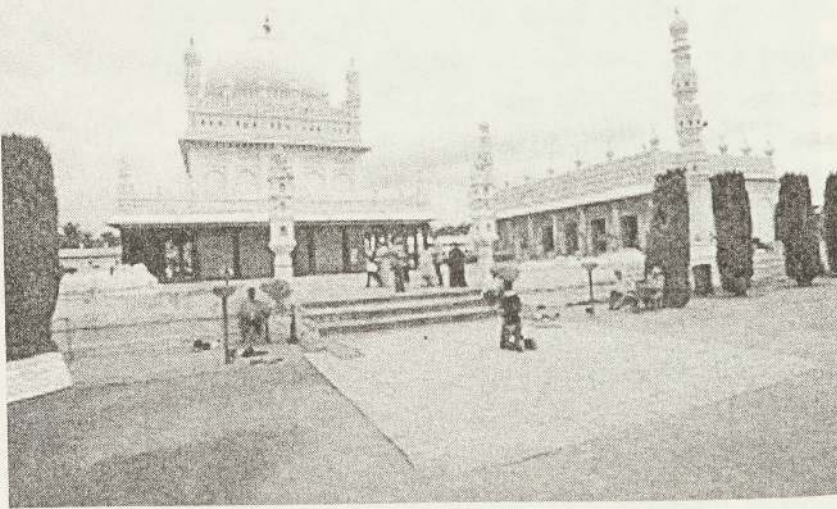
ஷாஹி மஸ்ஜித்' என்று பெயர்.

கும்பாஸில் இருந்து புறப்படும் போது கிட்டத்தட்ட 5.30 ஆகிவிட்டது. அவசர அவசரமாக ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்திலுள்ள திப்பு சுல்தான் கட்டிய ஐம்ஆ மஸ்ஜிதைப் பார்க்கக் கிளம்பினோம். ஒரு சிறு கோட்டையைப் போல அமைந்துள்ளது இப்பள்ளி வாசல். இரண்டு மாடிகளைக் கொண்டது. நீர்த்தடாகத்துக்கு (ஹௌஸ்) படிகளால் கீழே இறங்கிச் செல்ல வேண்டும். ஆனால் அதில் நீரின்றி வரண்டு கிடக்கிறது. மாடியில் திப்பு உலவுவது வழக்கம் என்று கேள்விப்பட்டதால் நாமும் திப்புவைப் போல் நினைத்துக் கொண்டு ஒரு முறை உலாவினோம். இரண்டு பெரிய மினாராக்களைக் கொண்டது இப்பள்ளிவாசல். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் - மைசூர் பிரதான பாதையில் நின்று பார்க்கும் போதும் இம்மினாராக்கள் கண்ணில் படும். இம்மினாராக்களில் புறாக்கள் குடியிருப்பதற்கு வசதியாக புறாக்கூடுகளிலுள்ள வழிகளைப் போல் ஏராளமான பொந்துகள் திப்புவால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவர் புறாக்களைத் தூது விட்டதாகவும் தகவல்கள் உள்ளன. இன்றும் ஏராளமான புறாக்கள் அம்மினாராக்களில் வாழுகின்றன. பள்ளிவாசலின் வெளிப்புறத்திண்ணையில் குர்ஆன் மத்ரஸா ஒன்று நடைபெறுகிறது. பிரதான இமாமைச் சந்தித்துக் கைலாகு கொடுத்தோம். நாங்கள் ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து

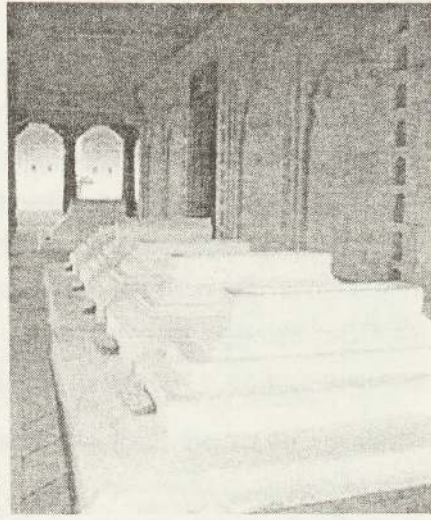
வந்ததை அறிந்து மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார். மத்ரஸாவுக்கு நம்மால் முடிந்த ஒரு நன்கொடையை வழங்கி விட்டுத் திரும்பினோம்.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டினம் பற்றியும் திப்பு சுல்தான் பற்றியும் தமிழில் விரிவான நூல்கள் எதுவும் வெளிவந்ததாக இல்லை. திப்புவைக்காவியமாக்கும் ஜின்னாஹ் மேலும் தகவல் பெறுவதில் ஆர்வமாயிருந்தார். நாம் திரும்பும் வழியில் ஒர் இஸ்லாமியக் கற்கை நிலையம் இருப்பதாகவும் அங்கு விசாரிக்கும் படியும் கும்பாளில் இருந்த மௌலவி ஒருவர் தகவல் சொன்னார். அங்கு சென்ற போது அதன் பொறுப்பாளர் ஆர்வமுடன் இரண்டு ஆங்கில நூல்களைக் காட்டினார். அவற்றைப் பெறும் வழிகளை அறிந்து கொண்டு பிருந்தாவன் தோட்டம் நோக்கி வந்தோம். வழி முழுக்கவும் சிந்தையில் திப்புவே நீக்கமற நிறைந்திருந்தார்.

திப்புவின் ஆட்சியில் அவர் மேற் கொண்ட நடவடிக்கைகள் வரலாற்றுக் குறிப்புகள், சம்பவக் குறிப்புகள் போன்றன ஆங்காங்கே



கும்பாள கட்டத்தூன் இணைந்ததாக அமைக்கப்பட்டுள்ள மஸ்ஜித் ஏ அக்ஸா



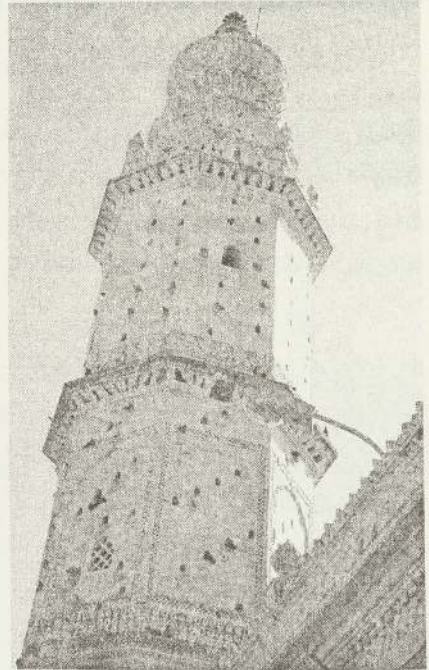
கல்லறைகள் - முறையே திப்புவின் மனைவி மற்றும் பிள்ளைகள்

வேறு மொழிகளில் கிடைக்கின்றன. அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்தியில் நீண்ட ஓர் ஆவணப்படமாகவும் தயாரித்துள்ளனர். தமிழில் திப்பு பற்றி மேலும் விபரமாக அறிவதற்கு வரவுள்ள ஜின்னாஹ்வின் காவியம் பெரிதும் உதவும் என்று நம்புகின்றேன்.

பிருந்தாவன் தோட்டம் காவேரி ஆற்றை மறித்துக் கட்டப்பட்ட அணைக் கட்டின் நிலப்பகுதி ஓரத்தே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. 2606 மீற்றர் நீளமுள்ள இந்த அணைக்கட்டு 1932ல் கட்டப்பட்டது. பிருந்தாவன் தோட்டத்தை ரசிப்பதானால் அது இரவாக இருக்க வேண்டும். வெவ்வேறு வித வர்ணக் கலவை ஒளி விளக்குகள் கொண்டு வெவ்வேறு விதமான கோணங்களில் நீர் பீறிட்டுப் பொழிவது ஓர் அழகான காட்சிதான். சனக் கூட்டம் நிரம்பி வழிகிறது. விலையுயர்ந்த ஹோட்டல்களும் தோட்டத்துள் அமைந்துள்ளன. ஒரு பிரமாண்டமான திருவிழாவை இத்தோட்டம் தினம் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

சபி நாங்கள் பெங்களூரு செல்வதற்கான சொகுசு பஸ்ஸை ஏற்பாடு செய்து தந்தான். இரவு 8.30க்கு பஸ் கிளம்பியது. சபியிடம் விடைபெற்றோம். சாரதி தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த முகம்மது சாதிக் ளங்களைக் கரிசனையுடன் கவனித்துக் கொண்டார். அவசியமாயின் பெங்களூரில் உள்ள தனது சகோதரனைத் தொடர்பு கொள்ளுமாறு சபி ஓர் கைத் தொலைபேசி இலக்கத்தையும் தந்திருந்தான். சாரதி சாதிக் மிக நிதானமாக பஸ்ஸைச் செலுத்தினார். இரவு 11.00 மணியளவில் இரவுணவுக்காக பஸ் ஏதோ ஓரிடத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. நாங்கள் தூக்கக் கலக்கத்தில் இருந்தோம்.

டாக்டர்களோடு பயணம் செய்வதில் ஒரு நன்மையும் இருக்கிறது. ஒரு வில்லங்கமும் இருக்கிறது. எந்தவொரு உடற் கோளாறு ஏற்பட்டாலும் மருந்த கம் ஒன்றில் பொருத்தமான மருந்தை வாங்கித் தந்து விடுவார்கள். வில்லங்கம் சாப்பாட்டில் இருக்கிறது. வைத்தியர்கள் எப்போதும் தேர்வுண்ணிகள். அன்றைய சாப்பாட்டில் உடம்புக்குத் தேவையான அளவுக்கு எல்லா அம்சங்களையும் சமானப் படுத்தும் விதத்தில் அவர்களது தேர்வு அமையும். நமக்கு அப்படியில்லை. இருப்பதில் சுவையானதை அள்ளி அமுகக் கவே முற்படுவோம். நம் அருகே இருக்கும் அவர்கள்

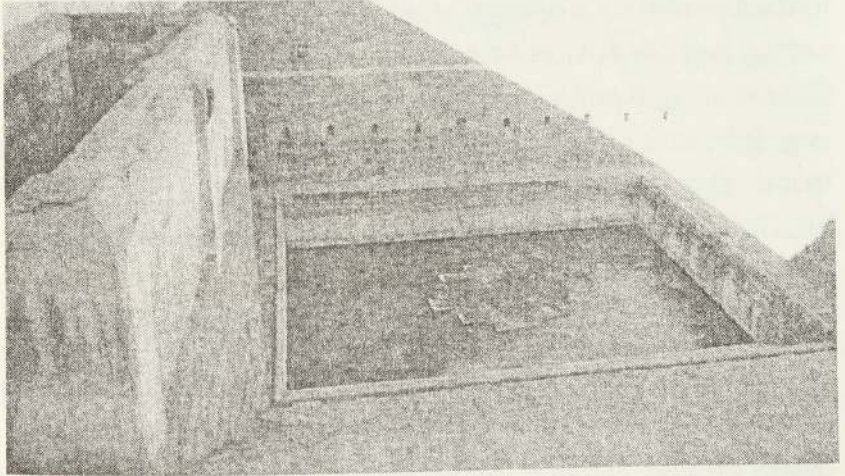


திப்பு கட்டிய பள்ளிவாசல் மினாரா

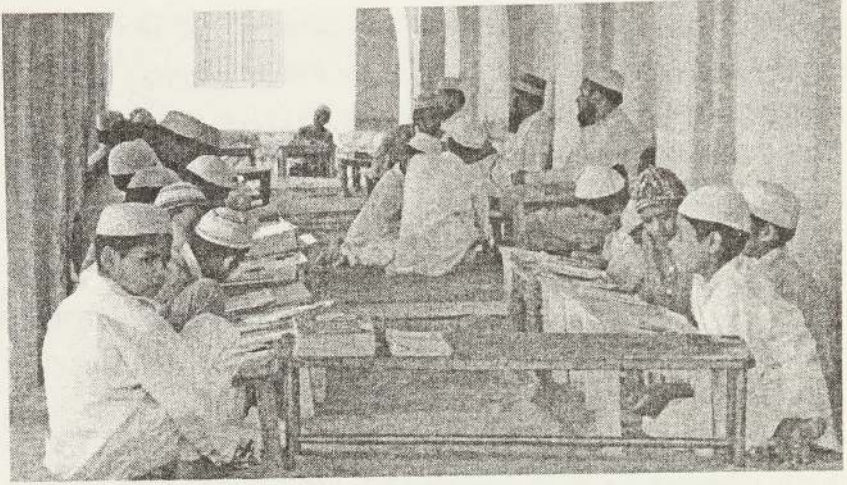
அதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. இங்கேதான் பிரச்சினையே ஆரம்பமாகும். ஆனால் எங்களது டாக்டர்களில் ஒருவர் இனிப்புக் குறைத்துச் சாப்பிடுவார். என்னையும் அப்படியே உண்ண வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவார். தாஸிம் அகமதுக்கு அப்படியல்ல. அவர் கொடுத்து வைத்தவர். அவரது உடல் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப இனிப்பு சற்று அதிகம் சாப்பிட வேண்டும்.

நாங்கள் இருவரும் சாப்பாட்டை இனிப்புக் குறைந்த கோணத்தில் அணுக, தாஸிம் வெயிட்டரைப் பார்த்து "பாயாசம் இருக்கிறதா?" என்று கேட்பார். அவர மீது அப்போது எனக்கு ஒரு பொறாமை வரும் பாருங்கள். என்ன செய்ய முடியும்? வழமை போல பற்களை நற நறவென்று கடித்துக் கொள்வேன். அவருக்குத் தெரியாமல்தான்! அல் அஸூமத் இரண்டுக்கும் இடையில் நடுப் போக்குடையவர். எதையும் சமாளிப்பார்.

அந்தக் கடையில் சப்பாத்தி கேட்டோம். கிறீன் பீஸ் கறியும், பன்னீர் மசாலாக் கறியும் உள்ளதாகச் சொன்னான் வெயிட்டர்.



திப்பு கட்டிய பள்ளிவாசலின் ஹைளஸ் எனப்படும் நீர்த் தடாகம்



திப்பு கட்டிய பள்ளிவாசலில் நடைபெறும் குர்ஆன் பாடசாலை

டாக்டர்கள் கிறீன் பீஸ் கறி கேட்டார்கள். நான் எதிர்க் கட்சிக் காரன் என்பதால் பன்னீர் மசாலா கேட்டேன். அவ்வளவுதான்! மேசையில் இரண்டு பெரிய கோப்பைகளில் கறிகள் வந்தன. ஒரு கறியையே நால்வர் நான்கு சப்பாத்திகளுடன் சாப்பிடலாம். டாக்டர்கள் என்னைப் பார்த்து நழுட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தார்கள். அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. இலங்கையிலும் தமிழ் நாட்டிலும் நான் உண்ட பன்னீர் மசாலாவாக அது இல்லை. உடம்பு முழுவதும் தடவுவதற்குப் பச்சிலை அரைத்தது போல் இருந்தது அது. வெட்கத்தை வெளிக்காட்டாமல் அதைச் சாப்பிட்டேன். ரசமாகத்தான் இருந்தது. அஸமத்தும் எனது கறியில் சற்றுச் சாப்பிட்டார்.

நாட்டுக்கு நாடு, பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம், கடைக்குக் கடை தரப்படும் உணவின் அளவுகள் வித்தியாசப்படுகின்றன. அவசரப் பயணத்தில் அளவை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தால் பஸ் போய்விடும். இந்தத் தவிர்க்க முடியாத அனுபவத்துக்கு எங்களைப் போல் வேறு பலரும் பல வேளைகளில் ஆளாகியிருப்பார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.



திப்புவின கையெழுத்து என்று பாதுகாக்கப்படும் ஆவணம்



திப்புவின வாளுக்கருகில்
ஜின்னாஹ் ஷரிபுதீன்

பெங்களூரில் ஆட்டா ஓட்டுபவர்கள் மற்றும் பாரம்
தூக்குபவர்களது நடவடிக்கைகள் பற்றி ஜின்னாஹ் ஏற்கனவே
எங்களை எச்சரித்திருந்தார். ஆனால் அதனை எதிர் கொண்டே ஆக
வேண்டும் என்பது எமது தலைவிதி போலும்.



தாரியா தெளலத் பக் இல் வைக்கப்பட்டுள்ள திப்புவின இளமைப் படம் இது. இப்படத்தின் முன்னால் எக்கோணத்தில் நின்று பார்த்தாலும் நம்மைப் பார்ப்பதாகவே தோன்றும். ஒரு வெள்ளைக்காரரால் வரையப்பட்டது இந்தப் படம்.

அதிகாலை 1.30க்கு பஸ் பெங்களூரை அடைந்தது. படியிறங்கினால் முண்டாசுத் தலைகளுடன் ஒரு பட்டாளமே நின்றிருந்தது. அவர்கள் நமது பெட்டிகளை இறக்கி நாம் பயணம் செய்யும் வாகனத்தில் வைப்பார்கள். அதற்கு அவர்கள் கேட்கும் பணத்தை நாம் கொடுக்க வேண்டும். இது இந்தியாவின் பல இடங்களில் உள்ள எழுதப்படாத விதி. பஸ்ஸின் பின்புறத்தைத் திறந்ததுதான் தாமதம். எமது பெட்டிகளின் மீது ஒருவன் கை வைத்தான். ஜின்னாஹ், "தொடக் கூடாது" என்று அவனுக்குச் சொன்னார். "எங்களிடம் இருப்பது தலைக்கு ஒரு சிறிய பெட்டி. அதை நாங்களே எடுத்துக் கொள்வோம். நீங்கள் விலகுங்கள்" என்று அவனிடம் சொன்னேன். அவன் பின்வாங்கி விட்டான். ஆனால் வினை ஆட்டாக்கார் ரூபத்தில் வந்தது.

ஒரேயொரு ஆட்டாக்காரன் கிட்டத்தட்டக் கொலை வெறி பிடித்தவன் போல் தனது ஆட்டாவில் ஏறுமாறு பின்னாலேயே வந்து அழிச்சாட்டியம் பண்ணினான். நித்திரை மயக்கத்தில் அவனது பலாத்காரம் எம்மில் கடுங் கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆட்டா தேவையில்லை என்று பலமுறை சொல்லியும் அவன் கேட்பதாய் இல்லை. ஆளைக் கொல்லும் அதிகாலைக் குளிர். எங்கே போவது என்று தெரியாது. நால்வரது பெட்டிகளும் இழுவைப் பெட்டிகளாயிருந்த படியால் பாதையில் இழுத்துக் கொண்டு ஜின்னாஹ் காட்டிய

வழியில் திக்குத் தெரியாமல் வேகமாக நடந்தோம். அவன் தனது ஆட்டாவை எம்மைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். எனவே நாங்கள் பாதையோரத்தில் ஏறி நடந்தோம். அவன் தொடர்ந்தும் மிக அருகே வந்து வற்புறுத்தினான். நகரில் மருந்துக்குக் கூட ஒரு பொலிஸ் காரரை காண முடியவில்லை. ஜின்னாஹ் கடுங்கோபமுற்றிருந்தார். அவன் மீது கை வைத்து விடுவாரோ என்ற பயம் எனக்கு. கைகலப்பு ஏற்பட்டால் எல்லா ஆட்டாக்காரர்களும் நம்மைச் சட்னி அரைத்து விடுவார்கள் என்பது மட்டும் எனக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

என்ன ஆனாலும் அவனது ஆட்டாவில் ஏறுவதில்லை என்று ஜின்னாஹ் தனது பஞ்சாயத்துத் தலைமைத் தீர்ப்பை எமக்குச் சொன்னார். அந்த இடத்தில் வீட்டோ அதிகாரத்தை என்னால் பயன்படுத்த முடியாது. காரணம் அந்தச் சூழல் எமது தன்மானத்துக்கு விடுக்கப்பட்ட சவாலாக இருந்தது.

நள்ளிரவில் நித்திரையின்றி ஆகக் குறைந்தது ஒரு இருபது ரூபா உழைப்புக்காகப் பயணிகளிடம் பலாத்காரம் பயன்படுத்தும் நிலைக்கு இவ்வாறானவர்களைத் தள்ளி விட்டது எது என்றும் நாம் சிந்திக்க வேண்டும். எம்.ஏ. பட்டதாரிகள் கூட இந்தியாவில் ஆட்டா ஓட்டுனர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள்.

ஆட்டாக்காரன் அருகே வர நாமும் ஒரு நானூறு மீற்றர் தூரம் கடந்த நிலையில் பாதையோரத்தில் அமைந்திருந்த ஒரு மூன்று நட்சத்திர ஹோட்டலின் கண்ணாடிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தோம். பேசாமல் அங்கேயே தங்கி விடுவது என்று தீர்மானித்து அறைக்காக விசாரித்த போது அங்கு அறைகள் காலியாக இல்லை என்ற தகவல் கிடைத்தது. வரவேற்புக் கவுண்டரில் இருந்த இளைஞனிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னோம். ஒரு வயதான மனிதரும் மற்றொரு ஆட்டாக்காரரும் ஹோட்டலின் வரவேற

பறையில் அமர்ந்திருந்தனர். ஆட்டாக்காரனோ தெருவோரத்தில் ஒரு சினிமா வில்லனைப் போல் நின்று கொண்டு உள்ளே என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் எங்களை விடுவதாக இல்லை.

எனக்கு ஒரேயொரு வழிதான் தோன்றியது. சட்டென அங்கிருந்த சோபாவில் அமர்ந்தேன். மற்றவர்களையும் ஓர் ஐந்து நிமிடம் அமரும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். ஆனால் ஜின்னாஹ் அமர்வதாக இல்லை. ஆட்டாக்காரன் எப்படி நம்மைக் கட்டுப் படுத்தலாம் என்பது அவரது வாதம். ஆனால் பிரச்சினை பெரிதானால் நால்வரும் முடக்கு வாதக்காரர்களைப் போல் நாட்டுக்குத் திரும்ப நேரிடும் என்று எனது உள்மனம் என்னை எச்சரித்தது. சோபாவில் அமர்ந்து விட்டால் அந்த ஹோட்டலில் தங்கப் போகிறோம் என்று நினைத்து ஆட்டாக்காரன் சென்று விடுவான் என்பது எனது எண்ணமாக இருந்தது.

அங்கிருந்து சபியின் சகோதரனது கைத்தொலைபேசிக்குத் தொடர்பு கொண்டு சென்னைக்குச் செல்லும் மார்க்கம் குறித்து விசாரித்தோம். காலையில்்தான் எதுவும் பார்க்கலாம் என்று சொன்ன அவன் புரண்டு படுப்பதை கைத்தொலைபேசியூடாகவே யூகிக்க முடிந்தது. அடங்க மறுத்த ஜின்னாஹ்வால் கோபத்துடன் மீண்டும் நான் நறு நறுவெனப் பல்லைக் கடிக்க நேர்ந்தது.

எதிர்காலத்தில் பெங்களூரு செல்ல நினைப்பவர்களுக்கு ஓர் இலவச ஆலோசனையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பஸ்ஸிலோ ரயிலிலோ இறங்கியதும் ஏதாவது ஓர் ஆட்டாவில் ஏற நேர்ந்தால் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தைக் காட்டி ஒரு இருபது ரூபாய் கொடுத்து விட்டுக் கழன்று கொள்ளுங்கள். ஆட்டாவுக்குள் ஏறியதும் அவர்கள் பேச்சுக் கொடுத்து உங்களது பயணம் பற்றி விசாரிக்க ஆரம்பிப்பார்கள். அவ்வேளை சரியாகப் பதில் கொடுக்க வேண்டாம். அதே

போல நீங்களும் எதைப்பற்றியாவது விசாரிக்க முயலவும் வேண்டாம். ஆரம்பித்தீர்களோ அந்த நகரம் விட்டுச் செல்லும் வரை அவனோடு அல்லாட வேண்டியதுதான்.

எனது ஊகம் சரியாக இருந்தது. சற்று நேரத்தில் அவன் எங்களைக் கைவிட்டுச் சென்று விட்டான். அப்பாடா பெரும் ஆபத்திலிருந்து தப்பித்தோம் என்று நான் ஆசுவாசப்பட்டேன். ஹோட்டலில் இருந்த ஆட்டாவில் ஏறி நாங்கள் பெங்களூரு புகையிரத நிலையத்தை அடைந்தோம்.

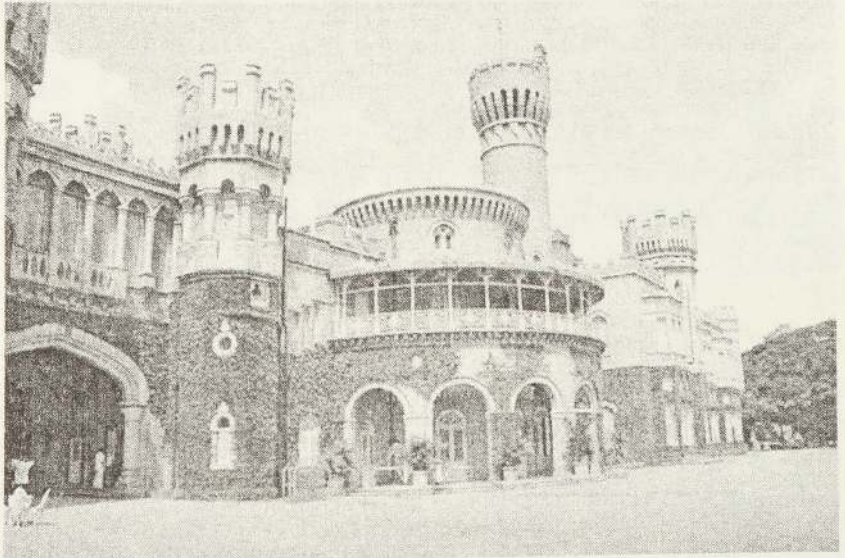
பெங்களூர் என்பதை நான் பெங்களூரு என்று குறிப்பிட்டு வருவதை நீங்கள் அவதானித்திருப்பீர்கள். பெங்களூரு என்பதுதான் கர்னாடக மாநிலத்தின் தலைநகரின் சரியான பெயர். விஜய நகரப் பேரரசைச் சேர்ந்த (King Veeraballa) வீரபல்லா ஒரு முறை காட்டுப் பகுதிக்குள் சென்ற போது வழிதவறிப் போய்விட்டது. பசியாலும் தாகத்தாலும் சோர்ந்து போன அவர் ஒரு சிறிய குடிசைக்குள் வாழ்ந்த மூதாட்டியைக் காண நேர்ந்தது. அவர் உணவு கேட்ட போது அவித்த அவரைகளை உண்ணக் கொடுத்தாள் கிழவி. அது மிகச் சுவையாக இருந்ததனால் 'அவித்த அவரையின் இடம்' என்று அரசர் அவ்விடத்தை அழைத்தார். கன்னடப் பாஷையில் 'Benda Kalu' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. "Benda Kalu Ooru" (place of baked beans) என்ற இப்பெயர் காலக்கிரமத்தில் மருவி பெங்களூரு என்று மாறியதாம்.

பெங்களூரு Silicon Valley of India என்ற சிறப்புப் பெயர் கொண்டது. கணினித் துறையில் இந்தியாவில் முக்கிய இடத்தை பெங்களூரு வகிக்கிறது. ஆசியாவில் முதன் முதலாக நீர் மின்சாரம் வழங்கப்பட்ட நகரம் என்ற பெருமை பெங்களூருவுக்கு உண்டு. 1906ம் ஆண்டிலேயே சிவனேச சமுத்திரத்திலிருந்து பெறப்பட்ட நீரில் உண்டாக்கப்பட்ட மின்சாரம் இந்த நகரத்துக்கு வழங்கப்பட்டது. கர்னாடக மாநிலத்தின் 29 மாவட்டங்களில் பெங்களூருவை நிர்வாக

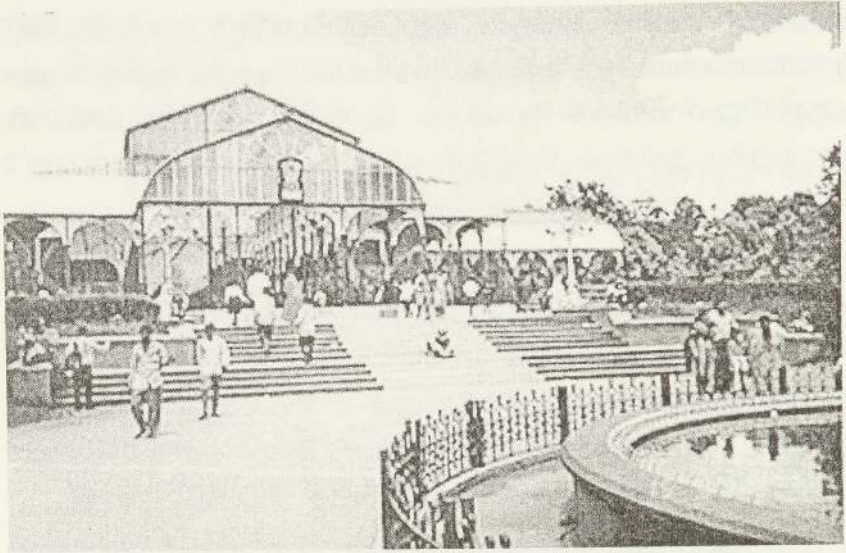
வசதிக்காக நகரப் பிரதேசம், கிராமப் பிரதேசம் என்று இரண்டு மாவட்டங்களாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். மைசூரைப் போல பெங்களூருவிலும் பார்க்க வேண்டிய இடங்கள் ஏராளம் உள்ளன. அவற்றுக்கு நம்மால் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைக்காத போதும் அவற்றைப் பற்றி ஓரளவு தெரிந்து வைத்திருந்தோம்.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் போது பெங்களூருவை ஒரு களிக் கோட்டையாக அமைத்தவர் பெரும் நிலப்பிரபுவாக இருந்த கம்பே கவுடா என்பவர். கற்களைக் கொண்டு அதை 1761ல் உருவாக்கியவர் திப்பு சுல்தானின் தந்தையான ஹைதர் அலி. அதை மீண்டும் வலுப்படுத்தியவர் திப்பு சுல்தான். அவரது அதிகாரத்துக்குள் இருந்த இப்பிரதேசம் 1791ல் பிரிட்டிஷாரால் கைப்பற்றப்பட்டது.

பெங்களூர் மாளிகை வொடேய அரசர் ஒருவரால் 1887ல் பெரும் நிலப்பரப்புக்குள் அமைக்கப்பட்டது. பிரிட்டனின் விஞ்சர்



பெங்களூரு மாளிகை



லால் பக் - தாவரவியற் பூங்காவில் கண்ணாடி மாளிகை

மாளிகையை மனதில் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட இந்த மாளிகையை வெடேயர் பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீகாந்த தத்த நரசிம்மராஜா 2005ல் பொதுமக்கள் பார்வைக்காகத் திறந்து விடத் தீர்மானித்தார். இதன் பராமரிப்புக்கு வருடம் 20லட்சம் ரூபாய் தேவைப்படுவதால் பார்வையாளர்களிடம் இருந்து பணம் அறவிடப்படுகிறது. வெடேய பரம்பரை அரசர்கள் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வுகள் குறித்த ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட படங்கள் அங்கு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன.

பெங்களூரு நகரத்தின் இதயப் பரப்பில் 240 ஏக்கர் நிலத்தில் அமைந்திருப்பது லால் பக் (Lal Bagh) என்ற தாவரவியல் பூங்கா. ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தாவரங்களும் மலர் வகைகளும் இங்குள்ளன. திப்புவின் காலத்தில் அவர் உலகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் தாவர வகைகளை இறக்குமதி செய்து அங்கு நட்டுப் பரிபாலித்தார். தோட்டத்தின் மத்தியில் அமைந்துள்ள கண்ணாடி மாளிகை மொகலாயக் கட்டடக்கலை அமைப்பில் லண்டன் கிரிஸ்டல்

மாளிகையை மாதிரியாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. 2003ல் பெங்களூரு அபிவிருத்தி அதிகாரசபையும் தோட்டக்கலைத் திணைக்களமும் இப்பூங்காவைப் பரிபாலிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன.

இவை தவிர, நந்தி கோவில், தர்மராஜா கோவில், தவக்கல் மஸ்தான் தர்ஹா, பெங்களூரு ஐம்ஆ மஸ்ஜித், சாந்த மரியாள் தேவாலயம், ரவீந்திரநாத் தாகூர் நூற்றாண்டு நினைவு மண்டம் ஆகியனவும் பார்க்கப்பட வேண்டிய இடங்களாக உள்ளன.

கடந்த வாரம் திப்பு சுல்தான் பற்றிய தகவல்களைப் பகிர்ந்து கொண்டோம். கட்டுரை முடியும் தறுவாயிலாவது அவரது தந்தை பற்றியும் சில தகவல்களைச் சொல்ல வேண்டும். ஒரு சிறந்த ஆட்சியாளனை உலகுக்குத் தந்தவர் அல்லவா? திப்பு சுல்தானின் தந்தை ஹைதர் அலி டெக்கான் மாகாணத்திலுள்ள குல்பர்கா என்ற இடத்தில் வாழ்ந்த ஒரு மார்க்க அபிமானியொருவரின் பேரப்பிள்ளையாவார். ஹைதரின் தந்தை கோலார் மாவட்டத்துக்கு அருகேயுள்ள புதிக்கோட் என்ற இடத்தில் பொலிஸ் தலைமையதிகாரியாக (நாயக்) இருந்தவர். புதிக்கோட் என்ற இடத்தில் பிறந்த ஹைதர் அலி இராணுவத்தில் கமாண்டராக இருந்த அவரது சகோதரருக்கு உதவியாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டு ஆரம்ப காலங்களைக் கழித்தவர். அவரது மனைவியின் பெயர் பக்ருன்னிஸா. பாத்திமா பேகம் என்றும் அவர் அழைக்கப்பட்டார்.

இவரது இந்தச் சிறப்புப் பண்புகளால் கவரப்பட்ட மைசூர் மகாராஜா இவரைத் தனது தளபதியாக நியமித்தார். இயல்பாகவே திட்டமிட்டுச் செலாற்றும் வல்லமை கொண்ட ஹைதர் அலி ஐரோப்பியக் கப்பலோட்டிகளைப் பயன்படுத்தி முதன்முதலில் பீரங்கிப் படையமைத்தவர். 1749ல் தேவனஹல்லி என்ற பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றியதுடன் அதனைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் நீண்ட காலம்

வைத்திருந்தார். 1761ம் ஆண்டில் மைசூரின் ஒரு பகுதி இவரது ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. 1763ல் கனரா என்ற பிரதேசத்தையும் அதனைத் தொடர்ந்து கள்ளிக் கோட்டை மற்றும் மலபார் கரையோரப் பிரதேசத்தையும் கைப்பற்றினார்.

1722ல் என்று சிலரும் 1717ல் என்று சிலரும் ஹைதர் அலியின் பிறந்த வருடத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவரின் இறப்பு சந்தேகமின்றி 1782ல் சித்தூர் என்ற இடத்தில் நிகழ்ந்தது.



சுல்தான் ஹைதர் அலி

பெங்களூரு ரயில்

நிலையத்தை நாம் அடைந்த போது ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. ரயில் நிலையத்தை மூடி வைத்திருந்தார்கள். அதிகாலை 2.00 மணி. குளிர் எலும்புக் குருத்தூடாக நுழைந்து வெளியேறியது. முன் தாழ்வாரத்தில் கறுப்பு உடைகளில் மனிதர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சபரிமலைக்கு யாத்திரை சென்று திரும்பிய அவர்கள் அடுத்த ரயிலைப் பிடிப்பதற்காகக் காத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். எங்களது அனுபவத்தில் ஒரு ரயில் நிலையம் மூடப்பட்டுக் கிடந்ததை முதன் முதலாக நாம் பார்த்தோம். எங்களுக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. ஒரு ரயில்வே பொலிஸ் காரரிடம் வினவிய போது 4.00 மணிக்கு ரயில் நிலையம் திறக்கப் படும் என்று தெரிவித்தார். இரண்டு மணித்தியாலங்கள் கொல்லும் குளிரைச் சகித்துக் கொண்டு

ரயில் நிலையத் தாழ்வாரத்தில் நின்றோம். 3.00 மணியளவில் கைத்தூக்கில் காப்பி விற்பனை செய்பவன் வந்த போது காபி அருந்தினோம்.

அவ்வேளை ரயில் நிலையம் கழுவிச் சுத்தம் செய்யப்பட்டது. ரயில் நிலையம் ஒன்று கழுவிச் சுத்தப்படுத்தப்படுத்தப் படுவதையும் அப்போதுதான் முதன் முதலாக நாம் பார்த்தோம்.

ஓரங்களில் படுத்துக் கிடந்தவர்களை சுத்தப்படுத்துபவர்கள் சத்தமிட்டும் நீர் ஊற்றியும் எழுப்பினார்கள். சுத்தப்படுத்தும் நபர்களுக்கு சுப்பவசராக இருந்த நபரிடம் எங்களது நிலைமையைச் சொன்னோம். அவனாவது மனமிராங்கி இக்குளிரிலிருந்து எம்மைக் காப்பாற்ற மாட்டானா என்ற ஓர் அற்ப எதிர்பார்ப்பு எங்களிடம். அவன் 4.00 மணிக்குத்தான் திறப்பார்கள். கழுவி முடிந்ததும் சற்று உள்பக்கமாக - அதாவது ரயில் நிலையப்படிகளில் உட்காரந்து கொள்ளுங்கள் என்று தமிழில் பதில் சொன்னான். துவாய்களை எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு பல கதை பேசியபடி நின்றிருந்தோம்.

3.15 அளவில் வாகனங்களில் பதினைந்து பேரளவில் வந்து இறங்கி உள்ளே நுழைய முனைந்தார்கள். பொலிஸ்காரர் நுழைய அனுமதி மறுத்தார். அவர்களில் ஒருவர் "இவிங்களுக்கு என்ன லூசாடா? ஸ்டேஸனை எங்கியாச்சும் பூட்டுவாய்ங்களாடா?" என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டு நின்றார். அவர்கள் மலேஷியாவில் தொழில் புரியும் தமிழ் நாட்டுக்காரர்கள். விமானத்தில் வந்து இறங்கித் தங்களது ஊர்களுக்குச் செல்வதற்காக ரயிலேற வந்திருக்கிறார்கள் என்பது அவர்களது பேச்சில் புரிந்தது. ஆனால் அவர்கள் ஏற்கனவே பதிவு செய்யப்பட்ட பயணச் சீட்டுக்களை வைத்திருந்தார்கள். பதிவுச் சீட்டுக்களுடன் இருந்த அவர்கள் நிலையத்துள் நுழைவதற்கு அரை மணிநேரம் அல்லாடினார்கள்.

இந்த ரயில் நிலையத்துக்கு இரண்டு தாழ்வாரங்கள். நாங்கள்

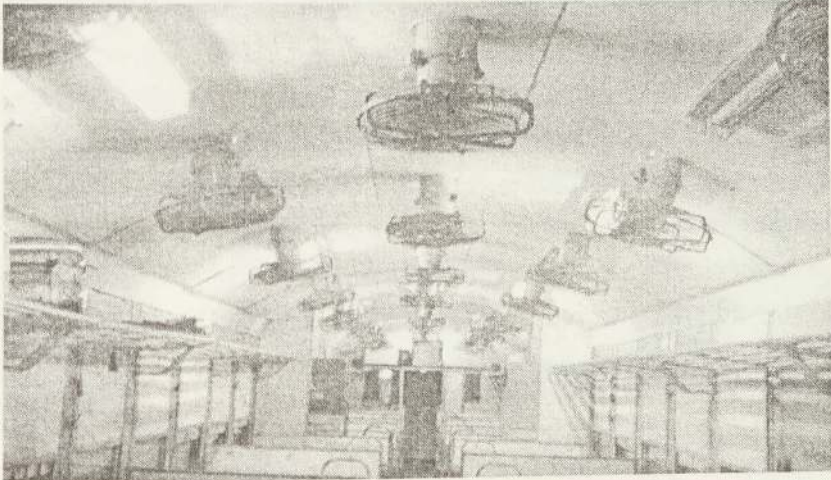
நின்றிருந்த தாழ்வாரத்திலிருந்து 50 மீற்றர் தூரத்தில் அடுத்த தாழ்வாரம் இருந்தது. அது முற்றாகவே மூடப்பட்டிருந்தது. அதற்குக் கீழும் சபரிமலை யாத்ரிகர்கள் படுத்துக் கிடந்தார்கள். ஒரு முறை அங்கே பெருங் கூச்சல் எழுந்தது. யாரோ ஒரு வயோதிபரைச் சிலர் அடித்து விரட்டுவதைப் பார்த்தோம். என்ன நடக்கிறது என்று புரியவில்லை. சற்று நேரத்தில் எங்களது கண்களுக்கு முன்னால் அதே வயோதிபரை ஒருவர் நையப் புடைத்தார். அந்த வயோதிபர் உறங்கிக் கிடப்போர் அருகில் நெருங்கி உறங்குவது போல் பாசாங்கு செய்து உறங்கிக் கிடப்பவரின் சட்டைப் பைக்குள் கைவிட்டு விடுவார். இதனைக் கண்ட ஒருவர்தான் அவரை அடி அடியென அடித்துத் துரத்தினார்.

சரியாக நான்கு மணிக்கு தடைகள் அகற்றப்பட்டன. பயணச் சீட்டுக் கவுண்டர் அருகே ஒரு வரிசை உண்டானது. நாங்கள் எப்படியாவது முதலாம் அல்லது இரண்டாம் வகுப்புப் பிரயாணச் சீட்டுப் பெற்றுவிட வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தில் இருந்தோம். ஆறு மணிக்குப் புறப்படும் ரயிலுக்குப் பதிவுக் கவுண்டர் 5.00 மணிக்கே திறக்கப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அது வரை காபி அருந்துவதும் சுற்றித் திரிவதுமாக இருந்தோம். தோள்களிலிருந்து துவாய்களை அகற்ற முடியவில்லை, குளிரின் தாக்கம் கடுமையாக இருந்தது. ஒருவாறு 5.00 மணிக்கு பதிவுக் கவுண்டர் திறக்கப்பட்டது. விளக்கெண்ணெய் குடித்தவர் போல் ஒருவர் வந்து உட்கார்ந்து கம்பியூட்டர் மொனிட்டரில் எதையோ ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தார். பதிவுக்காக மேலும் சிலர் காத்து நின்றார்கள். அவர் யாரையும் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவரது அலுவலக உட்பக்கமாக வந்த இருவர் ஏதோ சொல்ல அவர் மீண்டும் மொனிட்டரை நோண்டிக் கொண்டிருந்தார். அடுத்த கவுண்டரில் பிரதான முகாமையாளர் வந்தமர்ந்தார். கோர்ட் சூட் போட்ட இளைஞனான அவரிடம் விசாரித்தால் பதிவுகள் யாவும் முடிந்து விட்டதாகச் சொன்னார். நேரம்

5.40 ஐ எட்டியது. ஒரு சிறிய பதட்டம் எம்மைத் தொற்றியது.

குள்ளமான உருவம் கொண்ட கழுத்தில் துண்டு ஒன்று போட்டிருந்த ஒரு நபர் மெல்ல எம்மை நெருங்கி "டிக்கட் வேணுமா சார்... தலைக்கு 150 தந்தால் எடுத்துத் தருவேன்" என்றார். சென்னை அனுபவத்தோடு பார்த்தால் இது உண்மையாக இருக்கக் கூடும். ஆனால் நபரின் தோற்றம் நம்பிக்கை தருவதாக இல்லாதபடியால் மறுத்து விட்டு சாதாரண பயணச் சீட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு ரயிலில் ஏறினோம்.

இருள் கலையவில்லை. பெட்டிக்குள் ஏறினால் யாருமில்லை. நமக்குப் பிடித்த மாதிரி அமர்ந்தோம். நிமிர்ந்து பார்த்தால் அந்தப் பெட்டிக்குள் 19 மின் விசிறிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. அவற்றை இயக்கினால் நாங்கள் குளிரில் விறைத்துப் போயிருப்போம். தலையைத் துவாயால் போர்த்தியபடி உறங்கினோம். 19.01.2009 அன்று பிற்பகல் 1.00 மணிக்குச் சென்னை சென்ரலை வந்தடைந்த அந்த ரயிலுக்கு லால்பார்க் எக்ஸ்பிரஸ் என்று பெயர்.



ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வரை

15.01.2009 அன்று துவங்கி 19.01.2009 அன்றுடன் எமது சுற்றுலா முடிவுற்ற போதும் அதன் பின்னரான தினங்களில் பன்னாட்டு இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியக் கழக அங்குரார்ப்பணம், எனது இரு நூல்களின் அறிமுக விழா ஆகியனவும் நடைபெற்றன. எனவே அவை பற்றியும் இங்கு பதிவு செய்து வைக்க வேண்டியது பொருத்தம் என்று நினைக்கிறேன்.

கடந்த காலங்களில் ஏழு உலக இஸ்லாமிய இலக்கிய மாநாடுகளை நடத்திய மாபெரும் இயக்கமாக தமிழ் நாட்டு இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம் விளங்குகிறது. 2007ல் சென்னையில் நடைபெற்ற ஏழாவது மாநாட்டை குறித்த சில நபர்கள் தமது அரசியல் தேவைகளுக்காக சாணக்கியமான முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். தவிர இம்மாநாட்டுக்குச் சென்றிருந்த இலங்கை மற்றும் மலேஷியப் பேராளர்களைக் கிள்ளுக் கீரைகளாகப் பாவித்தது பற்றி மாநாடு முடிவடைந்ததும் வந்த செய்திகளை பலரும் அறிவார்கள். வெளிநாட்டுப் பேராளர்கள் வேதனையுடன் திரும்ப வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளிய அரசியல் மற்றும் இலக்கியப் பிரமுகர்கள் பின்னர் அம்மாநாட்டைத் தமது அரசியலுக்காக நேரடியாகப் பயன்படுத்தியதை முழு உலகும் அறியும்.

இவ்வாறான ஒரு நிலை ஏற்பட்டமைக்காக இந்த இலக்கியக் கழகத்தின் முதுகெலும்பாகச் செயற்பட்டவர்கள் நம்முடன் சேர்ந்து

மனம் வருந்தினார்கள். பல முக்கியமான அறிஞர்களும் இலக்கிய விற்பன்னர்களும் கட்டிக்காத்து வந்த இக்கழகம் இருவரது ஆதிக்கத்தின் கீழ் சென்றதுடன் அதன் விசாலமான செயற்பாடுகள் ஸ்தம்பித்துப் போயின.

எனவே இந்நிலையிலிருந்து இக்கழகத்தை மீட்பது குறித்துக் கருத்துப் பரிமாறல்கள் நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில்தான் எமது இந்திய விஜயமும் அமைந்திருந்தது. இக்கழகத்தின் முன்னாள் செயலாளரான பேராசிரியர் சே.மு.முகமதலி இவ்விடயம் குறித்து எம்முடனும் கலந்துரையாடி ஒரு முடிவுக்கு வர விரும்பினார். இந்த முயற்சிக்கு இக்கழகத்தின் முன்னாள் பொருளாளர் ஹாஜி ஏ.வி.எம்.ஜாபர்தீன் உறுதுணை வழங்கினார். பேராசிரியர் 23.01.2009 அன்றிரவு இக்கலந்துரையாடலுடன் எமக்கு ஒரு இரவு விருந்தையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆயிரம் விளக்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ள 'கிறிஸ்டல் பலஸ்' ஹோட்டலின் மொட்டை மாடியில் இந்நிகழ்வு நடைபெற்றது.



பன்னாட்டு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழக அங்குராற்ப்பணக் கலந்துரையாடல்



அழைப்புக் கிடைத்ததும் இக் கலந்துரையாடலில் இந்தியப் பிரமுகர்களின் கருத்துக்களை முழுமையாகத் தெரிந்து கொண்ட பின்பே நாம் கருத்து வெளியிட வேண்டும் என்றும் இடையில் புகுந்து கருத்துச் சொல்ல வேண்டாம் என்றும் நான் ஜின்னாஹ்வைக் கேட்டுக் கொண்டேன். அவர் அப்போதைக்கு முறைத்துப் பார்த்த போது, டாக்டர் தாஸிம் எனது பக்கத்துக்கு ஜால்ரா அடித்தார். எனவே தலைர் நான் எதுவுமே பேசமாட்டேன் என்றார். அதற்காக ஊமையாக இருக்கவேண்டியதில்லை என்றும் ஒரு போடு போட்டேன். அல் அஸூமத் இந்தத் தம்பி சொல்றதும் சரி, அந்தத் தம்பி சொல்றதும் சரி என்ற தினிசில் நின்றிருந்தார்.

இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம் செயற்படாத சிலரிடம் சிக்கியிருப்பதால் அப்பெயரில் இயங்குவது சட்டச் சிக்கலை ஏற்படுத்தும் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டு 'பன்னாட்டு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகம்' என்ற பெயரில் இயங்குவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இக்கழகத்தின் பணிகளை இலங்கையில் இலங்கை இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆய்வகம் முன்னெடுக்கும் என்றும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

இந்தக் கலந்துரையாடலில் நாங்கள் நால்வர் உட்பட ஹாஜி ஏ.வி.எம்.ஜாபர்தீன், பேராசிரியர்களான சே.மு.முகமதலி, அகமது மரைக்காயர், ஹ.மு.நத்தர்ஷா மற்றும் சட்ட ஆலோசகர் கே.எம். எம். ஷேக் தாவூத் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

இதற்கு அடுத்த தினம் 24.01.2009 அன்று 'என்னைத் தீயில் எறிந்தவள்' மற்றும் 'உன்னை வாசிக்கும் எழுத்து' ஆகிய எனது புத்தகங்களின் அறிமுக விழா ஆழ்வார் பேட்டையிலுள்ள ஸ்ரீனிவாச காந்தி நிலையக் கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெற்றது.

சமநிலைச் சமுதாயம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியரும் பன்னாட்டு இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகப் பொருளாளருமான ஹாஜி ஏ.வி. எம்.ஜாபர்தீன் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ்விழாவில் சென்னை உயர்நீதிமன்ற முன்னாள் நீதியரசர் எஸ்.எம். அப்துல் வஹாப், சென்னை இலங்கைத் தூதரகத்தின் பதில் தூதுவர். பீ.எம். அம்ஸா, திரைப்படப் பாடலாசிரியர் கவிஞர் அ.முத்துலிங்கம், கலைமாமணி எஸ்.எம்: உமர், சன் டீவி. வீரபாண்டியன், பேராசிரியர் சேமுமு. முகமதலி, பேராசிரியர் ஹ.மு.நத்தர்ஷா, பேராசிரியர் அகமது



ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வரை



சன் டீவி வீரபாண்டியன், ஹாஜி. ஏ.வி.எம்.ஜாபர்தீன், முன்னாள் நீதியரசர் அப்துல் வகாப், துணைத் துணைவர் பி.எம்.அம்ஸா (நூல்களின் வெளியீட்டு வைபவம்)

மரைக்காயர், பேராசிரியை பர்வீன் சுல்தானா, எழுத்தாளர் சடையன் அமானுல்லாஹ், தத்துவக் கவிஞர் இ.பதுருத்தீன், எஸ்.எம்.ஏ.ஜப்பார் சமநிலைச் சமுதாயம் சஞ்சிகை ஆசிரியர் ஜாபர் சாதிக் பாக்கவி, இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம் சேவையின் முன்னாள் நாடகத் தயாரிப்பாளர் எம்.அஷ்ரப் கான், எழுத்தாளர் மானா மக்கீன், இலக்கிய வீதி இனியவன் மற்றும் சென்னைப் புதுக் கல்லூரித் தமிழ்த் துறை மாணவர்களுடன் இலங்கை இந்திய இலக்கிய ரசிகர்களும் பெருமளவில் கலந்து சிறப்பித்தார்கள்.

நூலாசிரியரான எனக்கு கவிஞர் அ.முத்துலிங்கம் வாழ்த்து வழங்கிப் பொன்னாடை கௌரவம் வழங்கினார். கவிஞர்களான ஜின்னாஹ், அல் அஸ்மத், தாஸிம் அகமது ஆகியோருக்கு பேராசிரியர் சே.மு.முகமதலி தமிழ்நாடு முஸ்லிம் தொண்டு இயக்கத்தின் சார்பில் பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவம் வழங்கினார்.

'என்னைத் தீயில் எறிந்தவள்' நூல் நயவுரையை பேராசிரியர் சே.மு.முகமதலியும், 'உன்னை வாசிக்கும் எழுத்து' நூல் நயவுரையை சன் டீவி. வீரபாண்டியனும் நிகழ்த்தினர். கவிஞர். அ.முத்துலிங்கம், பேராசிரியர் ஹ.மு. நத்தர்ஷா, நீதிபதி அப்துல் வகாப் ஆகியோரும் உரை நிகழ்த்தினார்கள். நிகழ்ச்சிகளைப் பேராசிரியர் அகமது மரைக்காயர் மிக அழகாகவும் கச்சிதமாகவும் தொகுத்து வழங்கினார். பிற்பகல் ஐந்து மணிக்கு ஆரம்பமான நிகழ்ச்சி இரவு எட்டு மணிக்கு முடிவடைந்தது. அன்றிரவு மீண்டும் எங்களுக்கு ஹாஜி ஏ.வி.எம். ஜாபர்தீன் விருந்து வழங்கிக் கௌரவித்தார்.

இந்தியப் பயணத்தின் போது பலர் எமக்கு விருந்தளித்துக் கௌரவம் வழங்கினார்கள். சென்னையிலுள்ள இலங்கைத் தூதரகத்தின் பதில் தூதுவர். பி.எம். அம்ஸா, ஹாஜி ஏ.வி.எம். ஜாபர்



பேராசிரியர் சே.மு.முகமதலி (அமர்ந்திருப்பவர்) - கவிஞர் அ. முத்துலிங்கத்துடன் நான்



தாஸிம் அகமதுக்குப் பொன்னாடை....

தீன், எழுத்தாளர் சடையன் அமானுல்லாஹ், பேராசிரியர்களான அகமது மரைக்காயர் மற்றும் பேராசிரியை நசீமா பானு, பேராசிரியர் சே.மு. முகமதலி, கவிஞர் இ. பதுருத்தீன் ஆகியோர் எமக்கு விருந்து வழங்கியோராவார். ஹாஜி ஏ.வி.எம். ஜாபர்தீன் பலமுறை எமக்கு விருந்தளித்தார்.

அடுத்த தினம் நாடு திரும்பினோம். இரண்டு நாட்களின் பின்னர் எனது இடதுபக்க மேல் மற்றும் கீழ் வேட்டைப் பற்கள் வலியெடுத்தன. பல் டாக்டரிடம் சென்று காட்டிய போது பற்கள் இரண்டும் ஒன்றரை மில்லிமீற்றர் அளவில் தேய்ந்திருப்பதாகவும் இரவில் நித்திரையில் பல்லுக் கடிக்கிறீர்கள் போல் தெரிகிறது என்றும் சொன்னார். தூங்கும் போது அல்ல, நண்பர்களுடன் பயணம் செய்கையில் கோபம் வந்தால்தான் கடிப்பது வழக்கம் என்று சொன்னால் டாக்டர் என்னைப் பற்றியும் நண்பர்கள் பற்றியும் வித்தியாசமாக நினைத்து விடுவார் என்பதால் பேசாமல் வந்து விட்டேன். நண்பர்களான டாக்டர்களுடன் எனக்குப் பத்து வருடப் பழக்கம்தான். ஆனால் இரண்டு டாக்டர்களுக்குமிடையில் 30 வருடப்

அல் அஸ்மத்துக்குப்
பொன்னாடை.



பழக்கம் என்ற படியால் இருவரது பற்களும் தேய்ந்திருக்கின்றனவா என்று பார்த்த போது எனக்குப் பின்வரும் கதை ஞாபகம் வந்தது.

ஓர் அரசனுக்கு இதற்குமுன் சாப்பிடாத சுவையான பழம் ஒன்றைக் கொண்டு வருபவருக்கு ஒரு குவியல் தங்கக் காசுகள் வழங்கப்படும் என்றும் கொண்டு வரப்படும் அப்பழத்தை அரசன் ஏற்கனவே சாப்பிட்டிருந்தால் அப்பழத்தை வாயில் வைத்து ஓங்கி அடிக்கப்படும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. அடுத்த நாள் பெரிய வரிசை நின்றது. ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொரு வகையான பழங்கள் இருந்தன. அநேகமானவர்கள் வாயில் பழத்தை வைத்து அடி வாங்கியபடி திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

அன்னாசிப் பழம் வைத்திருந்தவன் முன்னே சென்ற போது அரசன் அதைச் சாப்பிட்டிருந்த படியால் வாயில் வைத்து அடிக்குமாறு கட்டளையிட்டான். அவனது வாயில் அன்னாசிப் பழத்தை வைத்து அடித்த போது அவனது வாய் சற்றுக் கிழிந்து ரத்தம் வந்தது. ஆனால் அவன் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். தண்டனை வழங்கப்படும் சிரிப்பதற்கான காரணம் என்ன என்று கேட்ட போது அவன், "எனக்குப் பின்னால் நிற்பவர் பலாப்பழம் ஒன்றை வைத்திருக்கிறார், அவரது கதியை நினைத்துப் பார்த்தேன்" என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

நான்தான் அன்னாசிப் பழக்காரன்!

நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

காணாமல் போனவர்கள் - 1999

(கவிதைகள்)

உன்னை வாசிக்கும் எழுத்து - 2007

(நெடுங் கவிதை - மொழிபெயர்ப்பு)

புள்ளி - 2007

(சிறுவர் கதை)

சும் டு ரீட் நிறுவன வெளியீடு

என்னைத் தீயில் எறிந்தவள் - 2008

(கவிதைகள்)

(அரச சாஹித்திய தேசிய விருது பெற்றது)

கறுக்கு மொறுக்கு - முறுக்கு - 2009

(சிறுவர் கதை)

சும் டு ரீட் நிறுவன வெளியீடு

தீர்க்க வர்ணம் - 2009

(பல்சுவைப் பத்திகளின் தொகுப்பு)





அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன் எனும்
பெயர் இலக்கியக் காற்றில்
இரண்டறக் கலந்திருக்கிறது.
கவிதைச் சிறகுடன் இவர்
எழுத்து வானில் நுழைந்த
கையோடு வானலைச்
சிறகும் இணைந்து
பயணத்தை
விரிவுபடுத்தியது. சிறுகதைக்
காலுடன் இவர் இலக்கிய
நிலத்தில் நடந்தபோது
கட்டுரைக் காலும்
தானாகவே அணிசேர்ந்தது.

சொல் - சொல்பவரின்
ஆளுமையால் சுவையும்
சோதியும் பெறுகிறது;
சேதியும் சொல்கிறது.
இந்நூலில் அதை நாம்
காணலாம்.

- கலாபூஷணம்
கவிஞர் அல் - அஸ்மத்

ISLAMIC BOOK HOUSE

Rs. 150.00



00018839 - 1
Shrilankavilirundhu
Shrirangappattanam/V -

16.10.2018

ISBN: 978 - 955 - 8448 - 05 - 2